

OKTOBER 1984

de

VERSCHIJNT MAANDELIJKS

ECHTE WAARHEID

tijdschrift voor zuiver begrip

Smeed hechte familiebanden

De Echte Waarheid wordt geheel gratis uitgegeven. Dit wordt mogelijk gemaakt door bijdragen van onze lezers en van hen die vrijwillig medewerker zijn geworden in dit wereldomvattende werk. *De Echte Waarheid* streeft geen winstbejag na, neemt geen commerciële advertenties aan en heeft niets te koop. Bijdragen worden dankbaar aanvaard. *België:* postrekening 000-0157667-42; bankrekening 721-5205043-14. Verantwoordelijke uitgever: H. Van Lerberghe, Postbus 3, 2120 Schoten. *Nederland:* Postgiro No 1954800, bankrekening Algemene Bank Nederland, Utrecht, No 555013340. Deze rekeningen zijn voor beide landen ten name van Stichting Ambassador College, Postbus 444, 3430 AK Nieuwegein, Nederland. Verspreiding en redactie van de nederlandse editie, tevens adres voor alle correspondentie: Stichting Ambassador College, Postbus 444, 3430 AK Nieuwegein, Nederland.

**OPRICHTER EN ALGEMEEN
HOOFDREDACTEUR:**
HERBERT W. ARMSTRONG

HOOFDREDACTEUR:
HERMAN L. HOEH

EINDREDACTEUR:
DEXTER H. FAULKNER

SENIOR REDACTEUR:
RAYMOND F. MCNAIR

NIEUWSREDACTEUR:
GENE H. HOGBERG

REDACTEUREN:
RONALD D. KELLY, RODERICK C. MEREDITH,
DONALD D. SCHROEDER, JOHN R. SCHROEDER,
MICHAEL A. SNYDER, CLAYTON D. STEEP,
KEITH W. STUMP

ASSISTENT-REDACTEUREN:
SHEILA GRAHAM, NORMAN L. SHOAF

VASTE MEDEWERKERS:
DIBAR APARTIAN, ROBERT BORAKER,
JOHN HALFORD, KENNETH C. HERRMANN,
ROD MATTHEWS, L. LEROY NEFF,
RICHARD PAIGE, PATRICK A. PARNELL,
RICHARD J. RICE, RICHARD H. SEDLIACIK,
DAN C. TAYLOR, JEFF E. ZHORNE

TECHNISCH KOPIJREDACTEUR:
PETER MOORE

REDACTIE-ASSISTENTEN:
CHERYL EBELING, KAREN FERGEN,
WERNER JEBENS, JANICE ROEMER, MARIA ROOT,
WENDY STYER, RON TOTH, EILEEN WENDLING

VORMGEVING:
RANDALL COLE
Medewerkers: MATTHEW FAULKNER,
L. GREG SMITH
Coördinator Vormgeving: GREG S. SMITH

FOTOREDACTIE:
Hoofd fotografische verzorging:
WARREN WATSON;
Hoofd fotoproduktie: HAL FINCH;
Medewerkers: G. A. BELLUCHE JR.,
KEVIN BLACKBURN, CHARLES BUSCHMANN,
NATHAN FAULKNER, ALFRED HENNIG,
ELIZABETH RUCKER,
KIM STONE

Fotoarchief: VERONICA TAYLOR

UITGEVERIJ:
Directeur uitgeverij: RAY WRIGHT;
Hoofd produktie: ROGER G. LIPPROSS;
Produktie: RON TAYLOR;
Coördinatoren internationale edities: JEANNETTE
ANDERSON, VAL BROWN, BOB MILLER;
Distributie: BOYD LEESON;
Distributie-assistent: CAROL RIEMEN;
Distributie losse nummers: JOHN LABISSONIERE

FINANCIËEL BELEID:
L. LEROY NEFF

INTERNATIONALE EDITIES:
DUITS: JOHN B. KARLSON;
ENGELS: JOHN R. SCHROEDER
FRANS: DIBAR APARTIAN;
ITALIAANS: CARN CATHERWOOD;
NEDERLANDS: JOHAN WILMS;
NOORS: ROY ØSTENSEN;
SPAANS: DON WALLS

KANTOREN:
AUSTRALIË: ROBERT MORTON;
CANADA: COLIN ADAIR;
ENGELAND: FRANK BROWN;
FILIPPIJNEN: GUY AMES;
FRANKRIJK: SAM KNELLER;
LATIJNS-AMERIKA: LEON WALKER;
NEDERLAND: BRAM DE BREE;
NIEUW-ZEELAND: PETER NATHAN;
PUERTO RICO: STAN BASS;
WEST-DUISSLAND: FRANK SCHNEE;
ZUID-AFRIKA: ROY MCCARTHY;
ZWITSERLAND: BERNARD ANDRIST

de
ECHE TE WAARHEID
tijdschrift voor zuiver begrip

17E JAARGANG NO. 9 OPLAGE WERELDWIJD 7.408.000

OKTOBER 1984

ARTIKELN

2 Nieuwe start voor een Verenigd Europa?

7 De ware kinderopvoeding

Wat psychologen niet weten over kinderopvoeding

Smeed hechte familiebanden

12 Hoe het Westen aan de angst voor nucleaire oorlog
een einde kan maken . . . nu!

14 Wanneer Ierland vrede krijgt

19 Vooroordeel uitbannen op school

23 Waarom verbergt God zich?

RUBRIEKEN

1 Persoonlijk van Herbert W. Armstrong

VOORPAGINA

Het opvoeden van evenwichtige kinderen gaat gepaard met het smeden van een hechte familieband. Die kan worden bereikt door middel van activiteiten in gezinsverband, zoals het gezamenlijk bekijken van familiefoto's.

FOTO WARREN WATSON — PT

De Echte Waarheid (The Plain Truth) wordt ook in het Duits, Engels, Frans, Italiaans, Noors en Spaans uitgegeven door Ambassador College in Pasadena (Californië, V.S.), Borehamwood (Engeland). © 1984 Ambassador College. Alle rechten voorbehouden. Printed in England by Ambassador Press, St. Albans. Gelieve uw correspondentie en abonnementsaanvragen te richten aan:

AMBASSADOR COLLEGE, Postbus 444,
3430 AK Nieuwegein (Nederland).

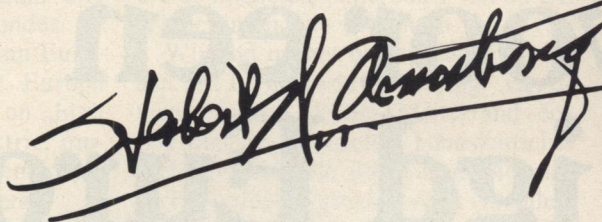
Telefoon: 03402-39922

BELANGRIJK: Opgave van adreswijziging gaarne zo spoedig mogelijk. Indien mogelijk oud adresstrookje insluiten a.u.b.

Voor *The Plain Truth* schrijf naar:

- *Europa, India, Afrika:* P.O. Box 111, Borehamwood, Herts., Engeland WD6 1LU
- *Verenigde Staten:* 300 W. Green Street, Pasadena California 91123
- *Canada:* P.O. Box 44, Station A, Vancouver, B.C. V6C 2M2
- *Australië en Zuidoost-Azië:* P.O. Box 202, Burleigh Heads, Qld. 4220, Australia
- *Nieuw-Zeeland:* P.O. Box 2709, Auckland 1
- *Zuid-Afrika:* P.O. Box 1060, Johannesburg
- *Filippijnen:* P.O. Box 1111, Makati, Metro Manila
- *Latijns-Amerika:* P.O. Box 5-595, 06500 Mexico D.F.-Mexico
- *Caribisch gebied:* P.O. Box 6063, San Juan, Puerto Rico 00936

PERSOONLIJK VAN

Is universele welvaart mogelijk?

Kunt u zich een wereld voorstellen waaruit alle armoede is verbannen? Welnu, ik heb nieuws voor u. Ja, goed nieuws. U zult dat zien, en nog tijdens uw leven, maar niet op de wijze die men denkt.

Is een wereld van universele welvaart een fantasie? Waarom zou het dat moeten zijn? Alle materiële welvaart komt uit de grond, en er zit in deze aarde genoeg om overvloed te geven, zelfs luxe voor iedereen. Sta hier eens bij stil. Waarom is de wereld van vandaag vol armoede, honger en gebrek? Waarom leeft de minderheid in betrekkelijke welvaart en de meerderheid in verschrikkelijke nood?

Eén idee dat tegenwoordig in zwang is is dat de Almachtige God de mensheid heeft geschapen om arm te zijn; dat God de rijke haat en de arme liefheeft. Wij horen veel over „Gods armen”. Haat God de mens die succes heeft en welvarend is? Is welvaart een zonde?

Luister naar wat God zelf in zijn geïnspireerde openbaring aan de mensheid, de Bijbel, zegt. Door Johannes zegt God: „Voor alle dingen wens ik, dat gij welvaart en gezond zijt . . .” (*Statenvert.*).

In de eerste Psalm leest u dit: „Welzalig de man die niet wandelt in de raad der goddelozen . . . maar aan des Heren wet zijn welgevallen heeft . . . al wat hij onderneemt, gelukt” (vers 1-3). Hij die volgens Gods weg leeft, die zich in Gods wet verheugt en in alles wat hij doet gehoorzaam is, zal, zegt God, voorspoed hebben. En dat is een belofte van de Almachtige God.

Let op Genesis 39:2-3: „En de Here was met Jozef, zodat hij een voorspoedig man werd . . . en dat de Here alles wat hij ondernam onder zijn hand deed gelukken”. Jozef diende God.

Psalm 84 zegt: „ . . . het goede onthoudt Hij niet aan hen die onberispelijk wandelen. Here der heerscharen, welzalig de mens die op U vertrouwt” (vers 12-13). Zegeningen zijn beloofd. Weet u dat God zijn volk aan de ene kant zegeningen voorstelde en vervloekingen aan de andere? En tot de mens zei Hij: „Kies.” De mens koos vervloekingen en de dood, terwijl de Almachtige God wilde dat de mens geluk en zegeningen, welvaart en eeuwig leven zou kiezen.

God waarschuwt ons er evenwel door David voor ons hart niet op die welvaart te zetten. Dat is wat er met deze wereld verkeerd is. Alles draait om het ware evangelie van Jezus Christus. Hij predikte het koninkrijk van God, wat wil zeggen de regering van God — Gods heerschappij over ons leven en over de samenleving als geheel; over deze gehele aarde.

De wetten van Gods regering zijn de wegen der liefde: van geven in plaats van ontvangen; van dienen, niet van het uitbuiten van anderen. Het is een kwestie van doen, niet van passief horen. Het is een kwestie van ijver — van het toepassen van Gods weg, niet de weg van luiheid. De Tien Geboden vatten deze hele wet samen. De Tien Geboden vormen de weg naar welvaart en financieel succes, als u de werkelijke betekenis en geest achter de Tien Geboden kent, de bedoeling ervan volgens de geest van de wet in plaats van de letter alleen.

De grondwet van Gods regering is de enige weg naar vrede, naar waar geluk en naar duurzame welvaart. Maar deze wereld gelooft dit niet, en deze wereld heeft dan ook geen welvaart gevonden. Alle kwalen van de wereld, elk lijden, alle ongelijkheid en onrechtvaardigheid, ja, ook alle armoede zijn een gevolg van het overtreden van de geestelijke wet, de Tien Geboden.

Zonde is de overtreding van deze wet (1 Joh. 3:4). De apostel Paulus zei dat deze wet geestelijk, heilig, rechtvaardig en goed is. Veel mensen geloven dit tegenwoordig niet, en dat is de reden waarom er in deze wereld zoveel armoede is.

Het overtreden van de wegen die leiden naar welvaart, naar gezondheid, naar vrede, naar geluk en vreugde — dat is de zonde, want de weg van de zonde is niet goed voor ons. Hij brengt straffen met zich mee, en een der straffen die wij in deze wereld oogsten is armoede. Dat heeft God nimmer bedoeld. Zonde is dus de *(Zie verder pagina 29)*

Nieuwe start voor een Verenigd Europa?

Gene Hogberg

Onder doelbewuste Franse leiding wordt de steeds verder in het slop geraakte Economische Gemeenschap nieuw leven ingeblazen. Maar om de Europese eenheid te verwezenlijken is meer nodig dan alleen economische samenwerking.

Althans voor dit ogenblik is een verder afglijden van de uit tien landen bestaande Europese Gemeenschap naar de totale vergetelheid een halt toegeroepen. De Franse president François Mitterrand zegt nu zelfs dat er een begin kan worden gemaakt met een „zeer krachtige en levensvatbare nieuwe start” van de Europese eenheid.

Geen minuut te vroeg, menen veel deskundigen. Meer dan een jaar lang heeft het grootste economische blok van de wereld op de rand van ontbinding gebalanceerd. Twee desastreuze topconferenties van de regeringsleiders van de EG waren mislukt, hoofdzakelijk op het punt van de omvang van Groot-Brittannië's bijdrage aan het budget van de Gemeenschap.

Premier Margaret Thatcher was blijven vasthouden aan een verlaging van de jaarlijkse bijdragen van haar land, benevens aan een hervorming van het EG-budget, dat voor verreweg het grootste deel werd besteed aan het subsidiëren van de boeren van het Europese continent, hetgeen resulteerde in gigantische overschotten aan boter, vlees, granen en wijn.

Mitterrand maakt de weg vrij

Op de meest recente topconferentie, in

Fontainebleau bij Parijs, werd het geschil over de Britse bijdrage op het laatste moment bijgelegd in een door Frankrijk, West-Duitsland en Engeland opgestelde overeenkomst. Maar er werd meer bereikt, hoofdzakelijk door de inspanningen van de Franse president Mitterrand, die volgens waarnemers in de zes maanden waarin hij het roulerende voorzitterschap van de Europese Raad bekleedde, het „Britse probleem” bekwaam had aangepakt.

Toen het betalingsvraagstuk eenmaal uit de weg geruimd was, gaven de verzamelde leiders opdracht één enkel douane-document voor de hele Gemeenschap op te stellen ter vervanging van de omstreeks 70 documenten die de Europeanen nu nodig hebben om aan elkaar te kunnen verkopen.

Hoewel de critici beweren dat het nieuwe formulier nog te lang en te omslachtig is, zal het de vertragingen bij de grensovergangen, die nu een extra last van 5% op de kosten van de in de Gemeenschap geproduceerde goederen leggen, kunnen reduceren. Het is nu eenmaal zo dat de Economische Gemeenschap nog op geen stukken na „gemeenschappelijk” is.

De tien regeringshoofden van de landen van de Europese Gemeenschap kwamen bovendien overeen meer geld ter beschikking te stellen aan gemeenschappelijke industriële projecten, in

plaats van het uit te geven aan landbouwsubsidies die nu in Brussel ongeveer twee derden van het EG-budget opslokken. Bovendien zullen

extra geldmiddelen worden aangewend om in ondernemingen te steken zoals telecomunicaties en de lancering van een Europees ruimtestation, waarbij gestreefd wordt naar een niveau van zo'n 12½ miljard gulden per jaar, te beginnen met 1986.

De leiders hopen dat de Gemeenschap door een dergelijke heroriëntering van prioriteiten, in weerwil van de

te verwachten kreten van verontwaardiging uit de hoek van de landbouwbelangen, in staat zal blijken de negatieve stemming die afwisselend wordt aangeduid als „Europessimisme” en „Eurosclerose” te boven te komen. Die termen weerspiegelen het onder de toonaangevende industriëlen van Europa wijdverbreide geloof dat Europa bezig is op het terrein van de op „high technology” gebaseerde industrie, mogelijk onherstelbaar af te glijden achter de Amerikanen en de Japanners.

Begin van dit jaar stelde de redactie van de Europese editie van de *Wall Street Journal* een enquête in onder 200 directeuren van vooraanstaande ondernemingen in 16 Europese landen. Globaal genomen toonde de enquête volgens de redacteuren „duidelijk aan dat de Europese directies van mening zijn dat hun continent als bron van technologisch leiderschap een achterstand heeft opgelopen vergeleken bij de Verenigde Staten die hun topositie hebben weten te handhaven, en Japan dat in betekenis blijft toenemen.

„Geen enkel Europees land”, aldus de bevindingen van de enquête, „neemt in de ogen van de directeuren op welk

technologisch gebied ook, nog langer de eerste plaats in.”

De leiders van de Europese Gemeenschap hopen dit troosteloze vooruitzicht te verbeteren door de processen die de financiële onderbouw van de EG reguleren, anders te richten.

Wijzend op het belang dat hij hecht aan een hernieuwde „lancering” van de Gemeenschap, kwam Mitterrand ook nog met de Westduitse bondskanselier Kohl overeen alle douanecontroles aan de Frans-Duitse grens te doen vervallen.

Bovendien heeft de Franse President de wens uitgesproken om tot standaardisering van universitaire diploma's en van kredietverstrekkingseisen te komen en een „Europees Vredeskorp” op te richten dat bijstand aan de Derde Wereld zal moeten gaan verlenen.

Ook wil Mitterrand dat de Europeanen veel sterker dan tot nu toe gaan beseffen dat zij niet alleen een nationaal, maar ook een Europees staatsburgerschap bezitten. In beginsel hebben de 10 regeringen reeds overeenstemming bereikt over een Europees standaardpaspoort, en in Fontainebleau liet Mitterrand de Franse uitvoering reeds zien, waarbij hij opmerkte dat het

met ingang van het volgende jaar zal worden uitgegeven.

Die Franse leider zou het opstellen van een Europese politiek daarenboven een nieuwe impuls willen geven door de instelling van een politiek secretariaat. Dit lichaam zou in zoverre van de Europese Commissie in Brussel verschillen door zich in de eerste plaats met economische operaties bezig te houden. Een politiek secretariaat zou in feite als een embryonaal Europees ministerie van Buitenlandse Zaken kunnen fungeren.

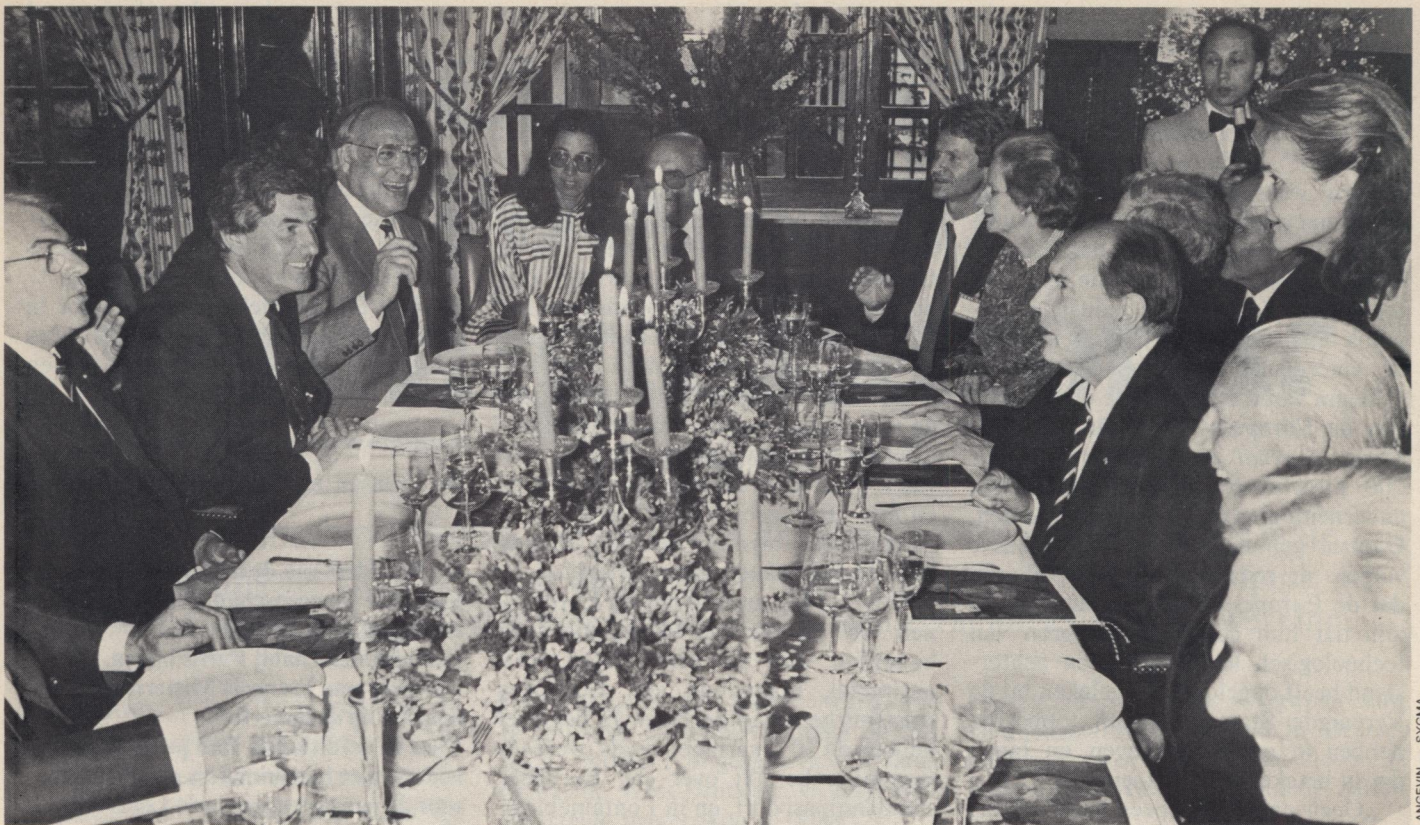
Nauwere defensiesamenwerking

De Fransen zijn ook actief geweest op

De 10 leiders van de landen van de Europese Gemeenschap kwamen op 25 en 26 juni jl. op het kasteel Fontainebleau nabij Parijs bijeen. Gastheer was François Mitterrand (midden op de linkerfoto).

Voor de traditionele foto poseerden de leiders, met hun ministers en adviseurs, voor de pas gerestaureerde Louis XV vleugel van het Château de Fontainebleau.

het terrein van een nauwere Europese defensiesamenwerking. Aangezien defensiezaken buiten het arbeidsveld van de Europese Gemeenschap liggen, hebben pogingen op dit terrein tot nu toe plaatsgehad onder auspiciën van de reeds lange tijd sluimerende Westeuropese Unie. Deze WEU is een verdrag van wederzijdse bijstand dat ouder is dan de NAVO, en dat Frankrijk verbindt met West-Duitsland, Italië, Brittannië en de drie Beneluxlanden. Het verbond werd oorspronkelijk gesloten om toezicht te houden op de Westduitse herbewapening na de Tweede Wereldoorlog.

Klaarblijkelijk beschouwen de Fransen dit weer tot leven gewekte lichaam als een soort Europese „besloten kring” waarbinnen men het eens kan worden over projecten voor gemeenschappelijke wapenproductie, uitwisseling van vertrouwelijke informatie van de inlichtingendiensten, en gevoelig liggende kwesties zoals de betrekkingen tussen Oost en West.

Als een der resultaten van de eerste bijeenkomst van de ministers van Buitenlandse Zaken van de WEU-staten die op 12 juni in Parijs werd gehouden, werden de dertig jaar oude beperkingen op de produktie van Westduitse langeafstandsraketten en strategische bommenwerpers geschrapt.

Een communiqué dat op 28 juni na

een aanvullende bijeenkomst in Londen werd uitgegeven, behelsde dat de vertegenwoordigers van de zeven landen met algemene stemmen besloten „de nog overgebleven verouderde beperkingen . . . met betrekking tot de aanmaak van conventionele bewapening door de Bondsrepubliek Duitsland” te laten vervallen. Het besluit werd in de eerste plaats van politieke betekenis geacht, aangezien Duitsland had verklaard dat het geen plannen had om strategische raketten of bommenwerpers te gaan bouwen.

Welke kant op, Amerika?

Welke weg Europa in de toekomst zal inslaan, zal grotendeels afhangen van de reactie op de ontwikkelingen in de Verenigde Staten.

Op het terrein van de economie maken de Europeanen zich zorgen over wat sommigen de „Jamerikaanse uitdaging” noemen — de „high-tech blitz” van de Verenigde Staten en Japan. De leiders van de Economische Gemeenschap beseffen dat zij zich slechts tegen deze uitdaging kunnen wapenen door een eind te maken aan hun interne kibbelarijen. De Europeanen maken zich ook zorgen dat een veranderend Amerika zijn toekomst eerder ziet als een Pacifische mogendheid.

Op het strijdtoneel van de veiligheid

Op de top op Fontainebleau namen de 10 leiders de tijd om te dineren (foto boven) in het restaurant Bas-Breau te Barbizon in Seine et Marne. Op de foto op de pagina hiernaast premier Margaret Thatcher en bondskanselier Helmut Kohl tijdens een luchtig ogenblik. Het belangrijkste resultaat van de topconferentie was de uiteindelijke overeenkomst tussen Engeland, West-Duitsland en Frankrijk inzake het langlopende geschil over de Britse bijdrage aan het budget van de EG, een geschil dat het bestaan van de Gemeenschap bedreigde. President Mitterrand werd voor zijn deskundige aanpak van „het Britse probleem” veelgeprezen.

voorzien vrijwel alle Europese strategische denkers op den duur een vermindering — zoal niet een volledige terugtrekking — van de Amerikaanse strijdkrachten in Europa.

Het beste bewijs hiervoor was uiteindelijk de snelheid waarmee een voorstel tot troepenreductie zich de afgelopen junimaand door de Amerikaanse Senaat werkte. Het beoogde een geleidelijke terugtrekking van omstreeks een derde van de meer dan 300.000 Amerikaanse militairen die nu in Europa de NAVO-defensie helpen versterken, tenzij de Europeanen zelf

eens wat meer geld gingen steken in hun eigen NAVO-verplichtingen.

Het voorstel werd met een kleine meerderheid afgewezen, maar alleen maar doordat president Reagan de senaatsleden onder zware druk zette, en omdat er dringende transatlantische noodkreten kwamen van Europese top-autoriteiten.

President Reagan was bijzonder verontrust over het voorstel. Nog maar twee weken daarvoor had hij op de stranden van Normandië ter gelegenheid van de 40e herdenking van D-Day een aangrijpende boodschap laten horen. Reagan legde daarin de nadruk op het feit dat Amerika „bittere lessen had getrokken uit twee wereldoorlogen”, erop doelende dat het beter was in vreedstijd voor een onbeperkte tijdsduur een strijdmacht op het continent te handhaven dan telkens weer gedwongen te zijn een enorme strijdmacht naar Europa te sturen om het uit de greep van de totalitaire gijzeling te bevrijden.

Maar de Europese leiders beginnen „de boodschap te verstaan”. Plannen als deze, om troepen terug te trekken, zullen telkens weer ter tafel worden gebracht terwijl Amerika en Europa in toeneemende mate hun eigen weg volgen.

Het gevolg is dat zowel president Mitterrand als bondskanselier Kohl en anderen manieren hebben besproken om de „Europese pilaar” van het NAVO-verbond te versterken — als tegenwicht tegen wat zij zien als een onvermijdelijke vermindering van de Amerikaanse bijdrage.

Meer dan alleen de economie

In zijn in 1983 bij Simon & Schuster gepubliceerde boek *The Europeans*, benadrukte wijlen Luigi Barzini de moeilijkheden die de Europeanen bij hun streven naar eenheid op hun weg zullen vinden.

De dringende noodzaak van eenheid wordt erkend, maar het ontbreekt aan de wil om zich te verenigen. „Een eengeworden Europa”, merkte hij op, zou zich „... tijdig kunnen voorbereiden op de gevaarlijke, woelige en gewelddadige decennia die voor ons

liggen, en die wellicht de verraderlijkste zullen blijken sedert de ondergang van het Romeinse Rijk.”

Maar, aldus merkte Barzini op, de nationale trots en de belangentegenstellingen van de betrokken landen blijven grote struikelblokken. Daar komt bij, aldus verklaart hij met nadruk, dat de economie als hulpmiddel om tot eenheid te komen, haar beperkingen heeft. „De Europese eenwording”, schreef hij, „is wezenlijk vertraagd en mogelijk voor goed onmogelijk gemaakt door de waanidee dat een douane-unie op de een of andere dag spontaan een politieke en defensieve unie zou voortbrengen.

„De oorzaak waardoor de economische unie een doodlopende straat is, is dat zij is gebaseerd op een beperkte, oververeenvoudigde en ontoereikende filosofie die in het Europa van na de Tweede Wereldoorlog de boventoon is

deskundige op het terrein van de Europese cultuur is er veel meer nodig. „Er kan geen werkelijk verenigd Europa bestaan zonder een gemeenschappelijke valuta en een gemeenschappelijke buitenlandse politiek, en wat het voornaamste is, zonder een gemeenschappelijke defensie-politiek. In deze twintigste eeuw komt dat neer op het bezit van kernwapens en op ruimtedefensie.”

Leidinggevende Europeanen beseffen dat geen van deze aspecten kan worden veronachtzaamd. Sedert 1978 wordt er gewerkt met een embryonale Europese valuta — de „European Currency Unit”, afgekort ECU. Maar in wezen gaat het hier om een computer-valuta die „een mand vol” verschillende Europese monetaire waarden vertegenwoordigt. Het is nog geen volwassen valuta.

De Fransen spreken nu over een te

LANGEVIN — SYGMA

gaan voeren. Men geloofde algemeen dat zij de oplossing van alle problemen in zich hield. Deze filosofie acht de volgende waarheden vanzelfsprekend: ten eerste dat de economie de voornaamste motor van de geschiedenis is; en ten tweede dat een steeds verder groeiend Bruto Nationaal Produkt de enige en afdoende voorwaarde voor de vooruitgang was.”

Maar volgens deze welbekende

vormen gemeenschappelijk Europees directoraat voor de buitenlandse politiek. En afgelopen zomer werden de Fransen en de Westduitsers het eens over de noodzaak een gemeenschappelijk satelliet-inlichtingssysteem te ontwikkelen.

Bovendien, schreef Sam Davidson in het nummer van 5 maart jl. van de Londense *Financial Times*, is het nu onder sommige Franse autoriteiten

„acceptabel om het lange tijd onder een taboe rustende denkbeeld ter tafel te brengen dat er verandering moet komen in de relatie tussen West-Duitsland en kernwapens.

„Het is niemand minder dan Jacques Chirac, de leider van de Gaullistische partij, die heeft gezegd dat dit probleem dient te worden aangepakt; hij zegt weliswaar niet hoe, maar hij vindt dat men er zich op de een of andere manier mee bezig moet gaan houden. En zeer onlangs betoogde een Franse socialistische afgevaardigde in een artikel in *Le Monde* dat de Duitsers, als onderdeel van een eerste stap om tot een meer verenigde Europese defensie te komen, samen met de Fransen de controle over een deel van de Franse kernwapens zouden dienen te hebben.”

Gevaarlijke trend?

Dat Europa economisch en zelfs militair tot een sterker besef van eenheid moet komen, lijkt velen een logische zaak, zelfs in de Verenigde Staten. De regering van de Verenigde Staten heeft lange tijd achter dit doel gestaan, hoewel die steun in de eerste plaats voornamelijk uit lippendienst bestond. Een zelfstandiger Europa zou een veel gevaarlijker economische concurrent kunnen worden. En wie weet wat er op het terrein van de defensie zou kunnen gebeuren.

Een hoofdartikel in de *Los Angeles Times* in het begin van dit jaar constateerde voorzichtig: „Het gevaar bestaat dat het streven naar ‘Europeanisering’ van de Europese verdediging een voertuig voor anti-Amerikanisme in Europa zou kunnen worden, en dat het in Amerika de neiging tot isolacionisme zou kunnen versterken.”

En in het voorjaarsnummer van 1983 van *Atlantic Quarterly* schreef de auteur Healey Bull in een artikel onder de kop „European Self-Reliance and the Reform of NATO” („Europese Zelfstandigheid en de Hervorming van de NAVO”), dat een onafhankelijk Europa „waarschijnlijk veel Amerikanen zou teleurstellen in de verwachtingen die zij als regel met betrekking tot Europa koesteren. Zo’n Europa zou minder geneigd zijn Amerikaanse leiding te aanvaarden, en als het dat zou wensen beter in staat zijn zich tegen de Amerikaanse politiek te verzetten. Op die manier zou het een groter risico als bondgenoot van de Verenigde Staten vormen dan een Europa dat door

Amerika kan worden beheerst.”

Dat neemt niet weg dat invloedrijke politicologen in de Verenigde Staten in feite de ontwikkeling van een militair onafhankelijk West-Europa aanmoedigen.

Onlangs drong bijv. Melvin Krauss van het Hoover Instituut in Californië erop aan dat de Verenigde Staten „de Europese afhankelijkheid van de Amerikaanse defensie-inspanningen moeten verkleinen... De Europeanen dient het besef bijgebracht te worden dat gezien het unilaterale en anti-Westerse sentiment in dit gebied, de Amerikaanse troepen West-Europa hoe dan ook zullen verlaten.”

„Bovendien”, aldus Krauss, „dienen de Europeanen over hun [eigen] nucleaire paraplu te beschikken om de Amerikaanse te vervangen”.

Het is voornamelijk de Europese afhankelijkheid van de Verenigde Staten die de ontwikkeling van de Europese defensie heeft belemmerd, betoogde Krauss. „Wanneer die garantie komt te vervallen”, aldus benadrukte hij, „en de Europese militairen weer een belangrijke taak krijgen, zullen meer mensen met lef en verbeeldingskracht zich tot de dienst aangetrokken voelen.”

Maar weinig mensen schijnen stil te staan bij het militaire talent dat de landen van Europa in het verleden hebben voortgebracht — „mensen met lef en verbeeldingskracht” die soms een bedreiging voor de hele wereld hebben gevormd.

Josef Joffe van het Carnegie Instituut voor Internationale Vrede, wijst erop dat men niet om het feit heen kan dat Amerika’s 39-jarige aanwezigheid in Europa de sleutel heeft gevormd tot Europa’s nooit eerder verwezenlijkte tijdperk van vrede en welvaart. Amerika, aldus verduidelijkt Joffe, heeft gefungeerd als „Europa’s pacificator” — door niet alleen West-Europa tegen het Oosten te beschermen, maar bovendien „dit continent tegen zichzelf te beveiligen”.

„Zij die nu de NAVO zwart maken,” beweert Joffe, „gaan volledig voorbij aan de centrale rol die Amerika heeft gespeeld in het pacificeren van een landenverzameling die zichzelf in twee wereldoorlogen bijna heeft geliquideerd.”

Gedurende deze tijd van pacificatie hebben Europa’s traditionele vijanden, Frankrijk en Duitsland, geleerd in ongekende mate met elkaar samen te

werken. En al beschikken zij dan over aanzienlijke militaire vermogens, zij hebben zich nooit werkelijk zorgen hoeven te maken over hun uiteindelijke veiligheid, want die werd gegarandeerd door de Amerikaanse „atoomparaplu” en door de „struikeldraad” van de Amerikaanse militaire aanwezigheid in Europa.

Haal die strijdkrachten weg en de naties van het continentale Europa blijft weinig anders over dan zo snel mogelijk hun eigen vervangende strijdmacht op te bouwen, ditmaal in onderlinge samenwerking, maar niet noodzakelijkerwijs met de Verenigde Staten, en met Groot-Brittannië, dat nu niet direct staat te juichen over de mogelijke opkomst van een „Europese zuil”.

Het is bekend dat de Britten zich geprikkeld voelen door al dat gepraat — aan beide zijden van de Atlantische Oceaan — over Amerika dat zijn biezen pakt en Europa verlaat — om een verenigde Europese defensie na te laten.

In welke positie zou een dergelijke ontwikkeling Engeland brengen, een natie welke banden met het continent toch al zo teer zijn? Dit kwam misschien het beste tot uiting in een recente enquête in Frankrijk, waarbij de Fransen werd gevraagd hun *minst* bewonderde buitenlandse regeringshoofden te noemen. De Britse premier Thatcher kwam op de derde plaats — na de Ayatollah Khomeini van Iran en Muamar Kadafi van Libië, en vóór Fidel Castro van Cuba.

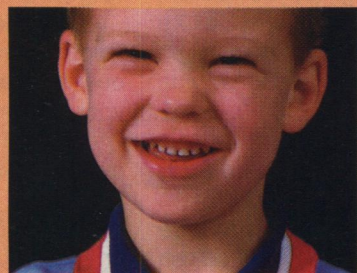
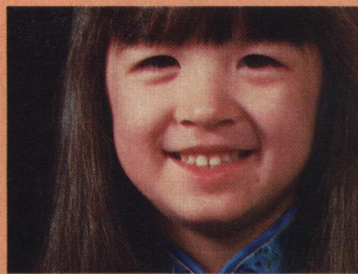
En zelfs de militaire- en de veiligheidsfactor zullen niet in staat zijn Europa bijeen te lijmen — de beste „lijm” om dat nieuwe Europa aan elkaar te cementeren zal, of u het gelooft of niet, de religie kunnen blijken.

Paus Johannes Paulus II heeft de landen van Europa zonder ophouden aangemoedigd „hun wortels te herontdekken”, waarmee hij hun christelijke, of katholieke erfdeel bedoelde. Peter Nichols, de Romeinse correspondent van de Londense *Times* schreef op 6 april: „De instelling van Johannes Paulus II kon nauwelijks méér van die van zijn voorgangers verschillen. Hij heeft meer dan een diplomatiek plan: hij beschikt over een visie. Herhaaldelijk heeft hij gesproken over een Europa dat zich tot aan de Oeral uitstrekt. Hij ziet zijn verkiezing als een teken dat Oost-Europa zijn rechtmatige plaats als een integrerend deel

(Zie verder pagina 29)

SPECIALE SERIE

De ware kinderopvoeding

Dit is het meest verkeerd begrepen probleem waarmee ouders tegenwoordig worden geconfronteerd. Hoe moet u uw kinderen opvoeden?

Deze serie verklaart ouders het HOE. In dit nummer beginnen wij met een inleiding tot kinderopvoeding, geschreven door de hoofdredacteur, gevolgd door de eerste van zeven afleveringen, samengesteld door de redactie van

De ECHTE WAARHEID.

INTRODUCTIE

„Oefen de knaap volgens de eis van zijn weg, ook wanneer hij oud geworden is, zal hij daarvan niet afwijken” (Spr. 22:6).

Veel mensen geloven dat zij dit advies juist hebben toegepast, hoewel hun kind op latere leeftijd zijn opvoeding volkomen de rug heeft toegekeerd.

Men denkt dat Salomo een opvoeding bedoelde zoals die van een hond, die

(Gen. 2:7). De geest in hem verleende hem geen leven. Zijn ademhaling verleende de levensadem aan zijn circulatie. Dat zegt God.

Adam werd geschapen met de behoefte aan drie soorten van kennis: 1) kennis voor contact en een relatie met God; 2) kennis voor het onderhouden van relaties met andere mensen; 3) kennis om met dingen, met materie, om te kunnen gaan. Adam werd geschapen met een menselijke geest waarmee hij op eigen kracht kennis kon verwerven om met dingen om te gaan.

De mens heeft op eigen kracht kennis verworven om huizen te bouwen, om auto's, vliegtuigen en computers te fabriceren en te bedienen. Hij heeft zich een begrip van goed en kwaad, van juist en verkeerd gevormd. Maar in 6000 jaar tijd heeft de mens nooit geleerd met zijn naaste om te gaan.

En evenmin heeft de mens geleerd — en hij schijnt het ook niet te willen weten — hoe hij in

nauw contact met zijn Maker kan bestaan.

Hoe komt dit allemaal zo? Omdat de mens, in tegenstelling tot de dieren, werd gemaakt met een menselijke geest, maar met de behoefte aan een tweede Geest: de heilige Geest van God.

De Schepper bood Adam vrij zijn Geest aan, de Geest die tevens eeuwig leven verwekt. De heilige Geest zou hem kennis hebben gegeven ten behoeve van zijn contact en relatie met God, en van hoe hij met zijn medemens moet omgaan, hoe hij zijn vrouw moet behandelen en zijn kinderen moet opvoeden. Maar Adam verwierp de Geest van God (de boom des levens) en eigende zich de kennis van goed en kwaad toe. Hij besloot op eigen kracht zijn eigen kennis te verwerven en voort te brengen. God had echter in hem niet het instrument (zijn heilige Geest) geschapen om de juiste kennis te kunnen vaststellen. Zonder Gods Geest kon de mens uitsluitend zelfzuchtige, egocentrische kennis voortbrengen.

Maar hoewel hij beperkt was tot de menselijke geest had hij nog altijd een verstand dat kon denken, redeneren, berekenen, beslissen. Wat een dier doet, doet hij automatisch door instinct. Wat een mens doet, doet hij door te denken — door te redeneren — door een beslissing te nemen! Als u een kind opvoedt als een hond of als een olifant, om bepaalde dingen op een bepaalde manier te doen, is het in sommige gevallen mogelijk dat hij, doordat het een gewoonte is geworden, later niet meer verandert.

Maar hij heeft een verstand, en hij kan zijn activiteiten in een andere richting leiden dan hij van zijn ouders heeft geleerd en op latere leeftijd kan hij totaal van zijn opvoeding afwijken.

In de vroegste kinderjaren al begint Satan — de onzichtbare geestelijke leider van deze wereld — het verstand van een kind te bewerken. Hij zendt uit, niet in woorden, geluiden of afbeeldingen, maar in houdingen van zelfzucht, vijandigheid, onenigheid, wrok en eigenzinnigheid. De meeste ouders negeren het onderwijzen van het verstand van hun kinderen. Zij wachten totdat onderwijzers op school hen kunnen onderwijzen.

Maar Satan negeert het verstand van uw kind niet! Als het nog maar een paar maanden oud is, begint Satan al de geestesgesteldheid van zelfzucht, en egoïsme uit te zenden.

Hoe moet u dan „de knaap oefenen volgens de eis van zijn weg”?

Niet alleen moet u hem onderwijzen volgens gewoonte bepaalde dingen op een bepaalde manier te doen, maar vooral door hem *zelf te leren denken!*

Leer hem te denken en te beslissen in overeenstemming met de geest en de gezindheid van Gods wet: liefde jegens anderen, zorgzaamheid voor het goede en het welzijn van anderen — en leer hem dat Satans weg van zelfzucht en jaloezie, naijver, vijandschap jegens anderen, verkeerd is. Leer hem zijn ouders te eren. Leer hem het principe en de gezindheid van Gods wet van liefde tot God en liefde voor andere mensen.

Psychologen, die Gods geopenbaarde Woord verwerpen, kunnen u niet leren hoe u uw kinderen moet opvoeden. Zij weten niet wat het menselijk verstand in feite is. Tenzij iemand de heilige Geest heeft — en ik ken als zodanig geen enkele psycholoog — is hij niet bevoegd tot kinderopvoeding. □

Wat psychologen niet weten over kinderopvoeding

Herbert W. Armstrong

men bepaalde dingen leert doen, ondersteund door een systeem van beloningen voor prestaties en straf voor ongehoorzaamheid.

Wat echter bijna niemand begrijpt is het verschil tussen het brein van een hond en het verstand van een kind.

De hersenen van een mens zijn verbonden met een geest. Deze menselijke geest stelt een mens in staat te denken, te redeneren, te rekenen, beslissingen te nemen. Dieren, daarentegen, zijn met een instinct uitgerust.

Het verstand van een kind kan kennis verwerven. 1 Korinthe 2:11: „Wie toch onder de mensen weet, wat in een mens is, dan des mensen eigen geest, die in hem is?” Een hond of een olifant kan niet weten wat een mens weet. Het *weten* van een mens, en het vermogen om zelf te beslissen, worden aan zijn hersenen verleend door de geest die in de mens is.

Adam, de eerste geschapen mens, werd geschapen met een geest in zich. Deze geest was geen „ziel”. De ademende fysieke mens was de ziel

Smeed hechte familiebanden

Heden ten dage ziet onze samenleving zich geconfronteerd met een generatiekloof. Veel ouders erkennen grif dat zij hun eigen kinderen niet kennen. Het zijn vreemdelingen voor hen. En deze kloof lijkt van de ene dag op de andere te zijn ontstaan.

Ouders lijken een hechte relatie met hun kinderen te hebben wanneer die klein zijn. Maar als deze de tienerleeftijd bereiken, gebeurt er iets tragisch. De communicatie valt weg. Er ontstaat een verwijdering. Zo komt een generatie kinderen overhoop te liggen met hun eigen ouders!

Waarom?

Kijk eens naar uw eigen situatie. Wanneer is uw gezin bij elkaar voor een gesprek — wanneer hebben alle gezinsleden werkelijk contact met elkaar en ontstaat er echte communicatie? Misschien wel veel te weinig, of helemaal nooit.

Veel ouders van vandaag proberen hun kinderen het beste te geven. Zij willen hun geluk en geborgenheid geven. En dus stoppen ze hun tijd en energie in het verkrijgen van materiële bezittingen. Er wordt echter maar weinig tijd en energie besteed om te voorzien in de geestelijke en emotionele behoeften van het gezin.

Weet u waarom kinderen zo toegankelijk zijn voor indrukken van de televisie — ongeacht of die nu goed of

slecht zijn? Omdat een televisie het nooit te druk heeft om kinderen bezig te houden. De tv stuurt hen nooit weg omdat zij het te druk heeft met het huishouden of andere beslommingen. Programmamakers doen hun best om de aandacht van jonge kinderen te trekken en vast te houden. En dat lukt!

Intussen besteden veel ouders een minimum aan tijd en moeite om direct contact met hun kinderen te houden. En daarna vragen zij zich af waarom hun kinderen niet zo opgroeien als zij dat graag zouden zien.

Waar was u toen de schoolklas van uw zoon open huis hield? Was het extra geld dat u verdiende met overwerk zo belangrijk? Moest u echt het gasfornuis schoonmaken? Een paar gulden minder en een paar vlekken meer in huis vormen een lage prijs als het gaat om een van uw belangrijkste bezittingen — uw kinderen.

Als u zich tot dusver niet genoeg met uw kinderen hebt beziggehouden, zal die relatie waarschijnlijk niet van de ene dag op de andere veranderen, maar met inspanning en geduld is het mogelijk. Het is ook nodig. U zou versteld staan als u wist hoeveel jonge mensen van vandaag reikhalzen naar een hechtere relatie met hun ouders.

Beheersen van jeugdige energie

„Der jongelingen sieraad is hun kracht”, aldus de Bijbel (Spr. 20:29). Een van de grootste problemen in de samenleving is het in goede banen leiden van de energie en vitaliteit van haar jeugd. Het is ook een van de grootste problemen waarmee ouders zich geconfronteerd zien.

„Johnny, zit stil!! Houd op met draaien”, roept de geprikkelde moeder van een tienjarige, „Wat is er toch met

je aan de hand”, vaart ze uit. „Kun je nooit eens even stil zitten?”

Ouders zeggen zulke dingen al eeuwenlang.

Bijna alle „normale” kinderen zitten vol opgekropte, explosieve energie. En die energie moet vrijkomen! Wanneer

zij wordt opgekropt, onderdrukt en gehinderd, leidt dit bij kinderen tot enorme spanningen. Hoe langer die energie wordt onderdrukt, hoe gefrustreerder het kind wordt.

Hebt u het volgende ooit meegemaakt? U rijdt over de snelweg. Het is een lange rit van vele uren. U stopt maar weinig onderweg; alleen om te tanken of om even de benen te strekken. In de achteruitkijkspiegel kunt u de gezichten van de kinderen zien, die achterin aan elkaar zitten te trekken en te plukken, of met elkaar vechten of worstelen.

Hoe langer ze daar moeten blijven zitten, hoe erger zij zich zullen gaan gedragen. Soms vallen ze uit pure frustratie in slaap. Misschien blijven ze zeuren: „Wanneer zijn we er nou, Pap? Hoe lang nog? Ik moet naar het toilet.” (Terwijl ze net een kwartier geleden zijn geweest!)

Hoe langer deze onrust voortduurt, hoe geïrriteerder de ouders worden. Tenslotte wilden zij graag een rustig, ontspannen uitstapje!

Het duurt niet lang voordat er een uitbarsting komt.

„Houden jullie eindelijk eens je mond!! Zit stil en hou je verder koest! Je zult het wel zien wanneer we er zijn, en daarmee uit!”

Gepruil, gemok en boosheid.

De stemming in de auto is aanzienlijk gedaald sinds het begin van het uitje.

Waarom?

Omdat de ouders niet hebben begrepen of gewoonweg niet weten hoe zij moeten omgaan met de *energie* van hun kinderen! Het is een natuurwet: *energie moet vrijkomen*. Het moet opgebrand worden, gebruikt worden.

Kinderen ontbreekt het vaak aan de kennis om te weten hoe ze hun eigen enorme energiereserves goed moeten gebruiken. Er staat geschreven: „Een aan zichzelf overgelaten knaap maakt zijn moeder te schande” (Spr. 29:15). Kinderen die aan hun lot worden overgelaten, gebruiken hun energie vaak op een destructieve manier.

Dit is een van de voornaamste

FOTO PT

Familie-uitstapjes, sportmanifestaties, wandelingen, kampeertochten, trimoefeningen met het hele gezin, het zijn allemaal waardevolle en constructieve uitlaatkleppen die door alle gezinsleden kunnen worden gedeeld.

redenen waarom stadskinderen die opgesloten en in de steek gelaten worden, zich vaak uiten in geweld en vandalisme. Kinderen die zijn afgesneden van de warme en creatieve omgeving van een liefdevolle gezinseenheid groeien vaak op tot jonge zwervers die de straten en stegen van steden onveilig maken en op zoek zijn naar destructieve uitlaatkleppen voor hun opgekropte energie. Zulke nalatigheid van de ouders vormt een van de belangrijkste oorzaken voor de vorming van jeugdbendes.

Een kind mag nooit helemaal losgesneden zijn van zijn gezinseenheid. Het moet zich daarbinnen kunnen uitdrukken. Het mag nooit helemaal aan zichzelf overgelaten worden tijdens die belangrijke vormingsjaren. (Dat wil overigens niet zeggen dat een kind geen onafhankelijkheid, zelfvertrouwen en verantwoordelijkheid moet worden bijgebracht.) Ouders moeten de behoefte van hun kind aan constante activiteit trachten te begrijpen en ervoor zorgen dat die energie kan vrijkomen.

Familie-uitstapjes, sportmanifestaties, wandelingen, kampeertochten, muziekactiviteiten, bouwprojecten,

hobbies, worstelwedstrijden met vader, trimoefeningen met het hele gezin, het zijn allemaal waardevolle en constructieve uitlaatkleppen die door alle gezinsleden kunnen worden gedeeld.

Kinderen moeten worden aangemoedigd zich in het gezin te ontplooien. In de ideale situatie moet het gezin de plezierigste omgeving voor het kind zijn. Het moet ook de meest boeiende en voldoende schenkende omgeving zijn.

Een kind dat geen voldoening en activiteit kan vinden binnen het gezin, zal dat elders zoeken. Ouders met verantwoordelijkheidsgevoel en waarnemingsvermogen zullen die behoefte herkennen en hun best doen om de juiste soort boeiende en interessante omgeving voor hun kinderen te scheppen. Natuurlijk is daar tijd en planning voor nodig. Maar het is de moeite waard.

Een hecht gezin

De Schepper God neemt de verantwoordelijkheden voor het handhaven van een sterke gezinsband niet licht op. Tenslotte heeft Hij zelf de oudste sociale eenheid — het GEZIN — ingesteld. Maar wereldse krachten trekken die eenheid nu uit elkaar. Families komen nog maar weinig samen.

In deze hectische maatschappij lijkt er nog maar weinig tijd te zijn voor eenvoudige maar zinvolle gelegenheden als een etentje met grootouders of een familiebijeenkomst. En omdat we niet de tijd nemen voor zulke dingen, houdt de lijm die een familie moet verbinden niet goed vast.

Het is tijd om een aantal ouderwetse waarden weer in ere te herstellen en hechtere familiebanden op te bouwen. Het zou ook de redding van uw gezin kunnen zijn.

Neem bijvoorbeeld het oude gebruik om met de hele familie in het weekend bij elkaar te komen voor een gemeenschappelijke maaltijd. Als u ooit zulke fantastische maaltijden in uw familie hebt gehad, kunt u ze bijna nog proeven. En wie kan ooit vergeten hoe leuk het was om met neefjes, nichtjes en buurkinderen te spelen terwijl de ouders samen uren zaten te praten?

Als u zulke momenten hebt gekend, zult u die niet licht vergeten. Maar waarom komen ze nu niet meer voor? Geeft niemand er meer om? En

waarom kunt u zulke familiebijeenkomsten nu niet instellen of nieuw leven inblazen?

Dat kunt u dus wel.

Natuurlijk, als opa en oma ver weg wonen, kunt u niet altijd bij elkaar eten. Maar als ze dichtbij wonen, kunt u dat wel van tijd tot tijd doen. Zelfs als de afstand groot is, is nog niet alles verloren.

Een andere oude traditie is de jaarlijkse of tweejaarlijkse reünie van de hele familie — broers, zusters en alle neven en nichten. Er is niets leukers dan dat.

Wij in de Westerse wereld leven in zeer mobiele samenlevingen waarin mensen vaak verhuizen. Soms honderden kilometers ver. Als dit te vaak gebeurt, groeien de kinderen op zonder gevoel van stabiliteit.

Het gevolg hiervan is een hele generatie van mensen die niet weten „waar ze thuis zijn”. Wanneer je opgroeit onder invloed van je ouders en grootouders is er weinig twijfel over de vraag wie je bent. Als u net als uw grootvader opvliegend van aard bent, weet u van wie u dat hebt als u hem wel eens tegen de koe hebt zien schreeuwen

Vandaag de dag lijken veel gezinnen geen besef te hebben van hun eigen familietraditie. Opa is misschien noodgedwongen vroeg gestopt met werken terwijl hij nog voor jaren energie in zich had. Misschien is hij vroeg gestorven door gebrek aan een doel in het leven of ontplooiingsmogelijkheden. En oma is wellicht in een bejaardentehuis terechtgekomen waar zij haar laatste jaren in verveling slijt. Wat een tragedie. Al die tijd hadden zij zich nog zo nuttig kunnen maken.

Geef uw kinderen de gelegenheid om hun grootouders goed te leren kennen en lief te hebben. Organiseer een familiebijeenkomst zodra dit praktisch mogelijk is. Vertel uw kinderen verhalen over hun grootouders en 'de goede oude tijd'. U zult versteld staan hoeveel meer identiteitsgevoel zij hierdoor krijgen.

In onze huidige samenleving hebben veel gezinnen bijna geen goede vaste gewoonten meer. Laat ik u een voorbeeld geven.

Neem nu eens het typisch Westerse ontbijt.

Jaren geleden, toen de samenleving

werkzaamheden voor die dag. Dat was traditie.

Tegenwoordig is die traditie er niet meer. Vader maakt zich waarschijnlijk mopperig op voor de ochtendfiles. Misschien neemt hij nog haastig een kop koffie of een boterham tot zich voordat hij vertrekt.

Waar is moeder? Misschien heeft ze een eigen baan en probeert ze nog snel haar kapsel in orde te maken voordat ze naar haar werk vertrekt.

En de kinderen? Die zijn aan zichzelf overgelaten en maken het zich gemakkelijk door snel een paar boterhammen met jam naar binnen te werken. Dat is het ontbijt. Dergelijke gewoonten zijn nauwelijks bevorderlijk voor het creëren van hechte familiebanden. Ook de lunch is tegenwoordig geen grote gebeurtenis meer. Vaak eten de leden van het gezin apart. Vader eet op de zaak. De kinderen lunchen op school. En moeder zit misschien thuis met de allerkleinsten of op haar werk.

Dat bedoelen we met een gebrek aan goede gewoonten. Een dergelijke levensstijl brengt geen dingen van blijvende waarde voort. Er is niets om door te geven aan de volgende generatie. Er worden geen positieve gezinsrelaties opgebouwd.

Samen eten

Tegenwoordig lijkt iedereen het druk te hebben. Alle gezinsleden hebben hun eigen beslommeringen. School, werk, sport, televisie en nog tal van andere bezigheden — is het een wonder dat de leden van het gezin nog maar zelden samen zijn?

Vaak is er nog maar een enkel tijdstip waarop de hele familie bijeen is. Dat is met het avondeten. En in ieder geval bij deze maaltijd hoort de familie bij elkaar te zijn. Maar wat zien we? Een ontwikkeling in de richting van een snelle maaltijd voor de televisie. In de winkelstraten ziet men tal van uithangborden die de voorbijganger uitnodigen om even binnen te stappen en een kant-en-klaar maal mee te nemen. Onze samenleving lijkt steeds meer ingesteld te raken op de snelle maaltijd. Snackbars, broodjeswinkels en afhaalrestaurants schieten als paddestoelen uit de grond.

In onze moderne jachtige maatschappij groeien mensen op zonder dat er belang wordt gehecht aan een gemeenschappelijke maaltijd met het gezin.

(Zie verder pagina 27)

FOTO HAL FINCH — PT

In vele landen wordt het van wezenlijk belang geacht dat alle leden van het gezin samen aan tafel zitten. Een maaltijd betekent veel meer dan alleen voedingsstoffen voor het lichaam. Het is een tijd voor samenzijn, kameraadschap, gesprekken en plezier.

wanneer die de melkemmer omtrapte. Als u een mooie stem hebt, kunt u die heel goed van uw grootmoeder hebben geërfd. En als u haar vroeger wiegeliëdes hebt horen zingen, weet u zeker waar u uw stem vandaan hebt.

nog voornamelijk agrarisch was, vormde het ontbijt nog een hele gebeurtenis. Het voltallige gezin zat rond de tafel. Moeder had een stevig ontbijt klaargeemaakt met pap, zelfgebakken brood, vers fruit en eieren. Vader verdeelde de

Hoe het Westen aan de angst voor nucleaire oorlog een einde kan maken...

NU!

Herbert W. Armstrong

Het einde van oorlogen is niet in zicht. Het enige wat wij zien is dreiging. Toch bestaat er een manier waarop het Westen direct een einde zou kunnen maken aan de angst voor nucleaire oorlog. Dit artikel vormt het slot van een tweedelige serie.

Velen vragen zich af: „Als er een God *zou zijn* WAAROM laat Hij dan oorlogen toe?”

Zij beweren: „Als God LIEFDE is, zou Hij zeker al dit lijden niet willen. En als God ALMACHTIG is, zou Hij oorlogen kunnen voorkomen! Waarom doet Hij dat dan niet?”

Het antwoord is, dat God zeker een einde kan maken aan oorlogen en over enkele jaren zal Hij dat ook doen. Maar, waarom in de toekomst? En waarom heeft Hij ze ooit toegelaten?

Omdat hier op aarde een DOEL wordt verwezenlijkt! De mens werd hier op aarde geplaatst om een rechtvaardig KARAKTER te ontwikkelen! Dat doel vereist in de mens een vrije wil. Het is absoluut noodzakelijk, dat de mens zowel het recht als de mogelijkheid wordt gegeven om *zijn eigen keuze te maken* en volgens *zijn eigen wil* te handelen! Anders: GEEN KARAKTER!

Waarom moeten er oorlogen zijn?

Er is *een weg* die OORLOG voorkomt en tot VREDE leidt — *een weg* naar geluk en welzijn in overvloed voor iedereen!

De EEUWIGE God stelde voor de mensheid die weg open — en liet de mensheid kiezen! De EEUWIGE ontwierp onverbiddelijke *wetten* en stelde ze in werking — niet slechts natuurkundige en scheikundige wetten — maar ook een GEESTELIJKE GRONDWET, die de weg is naar vrede, geluk en overvloedig welzijn! Die WET is de GRONDOORZAAK van vrede. Schending ervan is de OORZAAK van oorlog!

Maar een opstandige mensheid, die prat gaat op de rationele verrichtingen van het „intellect” — sluit willens en wetens haar verstand voor de eenvoudige WAARHEID en laat zich in met een systeem van ingewikkelde en onzinnige dwalingen!

De menselijke natuur is in wezen opstandig tegen God en Gods onverbiddelijke wetten (Rom. 8:7).

De Schepper legde de mens de kennis van zijn wet voor — de kennis van hoe oorlogen te vermijden! Maar het toegeven aan de menselijke natuur — ijdelheid, hebzucht, egocentrisme — opstandigheid tegen Gods wet van VREDE — is de OORZAAK van oorlog!

Oorlog nooit nodig geweest

Met betrekking tot oorlog is de grondregel van Gods geestelijke wet het zesde gebod: „Gij zult niet doodslaan.”

Als alle naties dat gebod van God zouden GEHOORZAMEN en de weg van LIEFDE en VREDE volgden, zou er geen oorlog zijn!

Maar, zal iemand tegenwerpen, dat is een aardige gemeenplaats — het is echter niet praktisch — het zal niet werken! Elk land, dat dit gebod zou opvolgen zou worden aangevallen en verslagen door een ander land met meer werkelijkheidszin.

Oh, die weg zou wel degelijk werken! Die weg is praktisch!

De Schepper begrijpt de menselijke natuur beter dan wij.

Denkt u dat de Almachtige Schepper zo onpraktisch is, dat Hij degenen die Hem gehoorzamen, degenen die zijn regering aanvaarden, in de steek laat? Begrijp goed! God is OPPERMACHTIG! Hij schiep het UNIVERSUM en Hij REGEERT oppermachtig over het gehele uitgestrekte universum. Hij REGEERT over de aarde — en hoe de mens ook zijn politiek bedrijft, zijn oorlogen voert, zijn eigen regeringsvormen opricht — het gebeurt alleen omdat God dat toestaat!

God is de hoogste Leider! De voornaamste verantwoordelijkheid van een REGERING is het BESCHERMEN van haar eigen onderdanen! Zie dus nu de feiten onder de ogen!

God nam een volk — een geslacht

De ECHTE WAARHEID

van ongeveer twee miljoen SLAVEN, nakomelingen van Gods vriend Abraham — en bood aan hen op te richten als een bijzondere natie ONDER ZIJN REGERING!

God zegt tot iedereen — of dit nu een persoon is of een natie of zelfs alle naties — die zich vrijwillig aan zijn REGERING wil onderwerpen, HETZELFDE — bij Hem is geen aanzien des persoons! Wat Hij tot deze Israëlieten zei, zegt Hij tot allen:

„... indien gij aandachtig naar hem luistert, en alles doet, wat *Ik* zeg, zal *Ik* uw vijanden vijandig bejegenen, en benauwen die u benauwen... en *Ik* zal hen vernietigen” (Ex. 23:22-23).

God beloofde op bovennatuurlijke wijze te strijden tegen elke binnenvallende vijand om de onder ZIJN regering staande natie te beschermen. Alleen God heeft het recht de mens het leven af te nemen. Hij schiep het menselijk leven. Alle leven behoort Hem toe.

Maar hebt u opgemerkt dat er VOORWAARDEN zijn verbonden aan Gods belofte van goddelijke en bovennatuurlijke bescherming? Het behoort niet tot Gods alomvattende plan om gedurende de eerste zesduizend jaar van 's mensen verblijf op aarde enige natie of enig persoon te dwingen zich onder zijn regering te stellen. Dat is overgelaten aan de vrije KEUZE van de mens.

Deze bevrijde slaven — de Israëlieten — aanvaardden Gods aanbod en werden zijn volk. Zij stemden toe Hem en zijn wetten — zijn regering — te gehoorzamen, en Hij beloofde hun VREDE te geven, zolang zij op Hem vertrouwden en Hem gehoorzaamden.

Maar menselijke natuur is menselijke natuur — en feiten zijn feiten.

Menselijke natuur aan het werk

En menselijke natuur hadden de Israëlieten zeker!

Al waren deze Israëlieten door God gezegend en door WONDEREN bevrijd, zij waren nog altijd opstandig. Na de wonderen die God had verricht bij hun bevrijding uit de Egyptische slavernij, begon dit volk te klagen, te mopperen en te jammeren en God ONGEHOORZAAM te zijn.

Dit volk — 600.000 man, zonder vrouwen en kinderen — kwam bij de Rode Zee. Er waren geen schepen, geen bruggen. De afstand was te groot om te zwemmen. Zij konden niet op het water lopen. Door overmacht werden zij tot stilstand gebracht.

En dan kwam nog binnen gezichtsafstand Farao's leger hen achterna.

Juist hier toonde God dat Hij zijn volk wilde behoeden voor militaire dienst, voor het voeren van oorlog, of het doden van menselijk leven.

Ondanks hun ongelovig klagen bij dit eerste VOORBEELD van zijn trouw, was God vastbesloten *deze* strijd voor hen te voeren en hen te redden.

„Maar Mozes zeide tot het volk: Vreest niet, houdt stand, dan zult gij de verlossing des Heren zien, die HIJ U HEDEN BEREIDEN ZAL... *De Here zal voor u strijden, en gij zult stil zijn*” (Ex. 14:13-14).

De Israëlieten mochten niet strijden, maar moesten zich afzijdig houden. God zou hun oorlogen voor hen voeren! Zij moesten stil zijn!

Er is een manier, die
oorlog voorkomt
en tot vrede leidt —
een weg naar
geluk en welzijn
in overvloed
voor iedereen!

Hoe God voor ons strijdt

„Toen strekte Mozes zijn hand uit over de zee en de Here deed de zee de gehele nacht door een sterke oostenwind wegvloeien, maakte haar droog, en de wateren werden gespleten. Zo gingen de Israëlieten in het midden der zee op het droge; terwijl rechts en links de wateren voor hen waren als een muur... Zo verlost de Here op die dag de Israëlieten uit de macht der Egyptenaren... Toen zag Israël, welk een machtige daad de Here tegen Egypte gedaan had...” (Ex. 14:21-22, 30-31).

Na deze wonderbaarlijke bevrijding van onheil — van een OORLOG — waarbij een heel leger van een toenmalig grote natie werd vernietigd — murmureerden deze Israëlieten tegen Mozes en Aäron: „... Och, dat wij door de hand des Heren in het land Egypte gestorven waren...” (Ex. 16:3).

Telkens opnieuw stelden zij God op de proef door te zeggen: „Is de Here in ons midden of niet?” (Ex. 17:7.)

Herhaalde malen had God het volk op ontzagwekkende en wonderbaarlijke wijze aangetoond dat het zijn bedoeling was hun veldslagen voor hen te leveren. Na al deze overweldigende bewijzen twijfelden zij aan Gods trouw, aan zijn macht, zelfs aan zijn bestaan. Zij waren ongehoorzaam en zij gingen de weg van zonde!

Mozes was verbijsterd, zijn zenuwgestel geschokt, zijn geduld bijna uitgeput. Mozes was tenslotte ook een mens!

„Toen riep Mozes luide tot de Here en zeide: Wat moet ik met dit volk doen? Nog een ogenblik en zij gaan mij stenigen!” (Ex. 17:4.)

Op dit kritieke ogenblik trok Amalek met een groot leger tegen de Israëlieten op. Ditmaal gaf God hun de harde les der ervaring. Hij liet hen begaan, liet hen ZONDIGEN. God voorkomt niet met geweld dat mensen zondigen.

Mozes, die aan het einde van zijn geduld was, trachtte het halsstarrige en opstandige volk te bewegen God te geloven en op Hem te VERTROUWEN. Hij zei tot Jozua: „Kies ons mannen uit, trek uit, STRIID tegen Amalek” (Ex. 17:9).

Het was alles welbeschouwd voor de Israëlieten niet nodig zich te bewapenen en OORLOG te voeren. Het was verkeerd. Het was ZONDE. Maar God liet de beslissing aan hen over.

Deze gebeurtenis was het keerpunt.

Gods doel staat vast

Al laat God mensen hun eigen beslissingen nemen — zijn DOEL staat vast. Het was zijn doel deze nakomelingen van Abraham te vestigen in het land dat Hij Abraham had beloofd — „het beloofde land”.

Gods getrouwheid vereiste dat Hij deze mensen in dat land vestigde, ongeacht hun gedrag!

Deze nakomelingen van Abraham hadden besloten een strijdende, oorlogvoerende natie te zijn. Die beslissing werd aan hen overgelaten. En daar zij aldus besloten hadden, gebruikte God hen om de strijd te voeren en de bewoners te verdrijven, die onwettig het land bezaten dat God Abrahams nakomelingen had toegewezen. Daarom gaf God hun opdracht zelf te doen

(Zie verder pagina 21)

Wanneer Ierland vrede krijgt

Robert C. Boraker

Bieden de meest recente voorstellen voor een verenigd Ierland enige hoop op vrede in Ulster? Hoe kan er aan het geweld een einde komen?

„Natuurlijk wil ik een verenigd Ierland”, aldus de jonge onderwijzeres in Londonderry. „Maar niet met dat zootje in het zuiden”, voegde zij er met minachting aan toe.

Deze uitspraak typeert de tragedie van het Noord-Ierland van vandaag. De meeste Ieren in het

zuiden dromen van een verenigd Ierland, terwijl de Noord-Ieren sterk verdeeld zijn over elke poging in die richting. De verschillende groepen in Ierland zeggen allemaal dat zij vrede en eenheid willen — maar wel op hun eigen voorwaarden.

Het is triest om te zien hoe dit wondermooie land door sektarische bewegingen en geweld geteisterd

wordt. De weinige toeristen die heden ten dage naar Ierland gaan vinden het landschap — zowel in het noorden als in het zuiden — mooi en groen. Dat ontdekte ook president Reagan toen hij in juni Ashford Castle bij Galway bezocht.

Tijdens mijn meest recente bezoek aan Belfast merkte ik op dat de uiterlijke levensomstandigheden er vrij normaal waren — afgezien van het

fouilleren bij de controleposten en de sporadische legerauto die passeerde. Men zou niet direct denken dat dit de stad is die al meer dan 15 jaar door geweld wordt beheerst.

Maar onder de oppervlakte die normaal lijkt, hebben de problemen in Noord-Ierland diep ingegrepen in het leven van zowel katholieken als protestanten. Veel gezinnen zijn uiteengerukt door twee decennia vol geweld.

Henry Sergeant die in de Andersonstown-wijk van Belfast woont, bijvoorbeeld, zet 's ochtends direct de radio aan om het laatste nieuws te horen over bomaanslagen, kapingen en gebarricadeerde wegen. Daarna kunnen de leden van het gezin hun route plannen naar het werk, naar school en naar de winkels. Hij probeert zijn vijf zonen en vijf dochters dicht bij huis te houden. „Als er iemand uitgaat, weten we altijd waarheen”, zegt hij. „En ze bellen altijd op om ons te laten weten dat ze veilig zijn aangekomen. Als er problemen zijn gaan we hen ophalen.”

De constante dreiging van geweld eist haar tol in de vorm van toenemende spanning in lichaam en geest. Sommigen grijpen daardoor naar alcohol of andere drugs. Het gebruik van kalmerende middelen in Noord-Ierland is de afgelopen tien jaar verdrievoudigd. Alleen al in 1983 schreven de doktoren

bijna 750.000 recepten voor kalmeringsmiddelen uit. Dat was 20 procent meer dan in de rest van het Verenigd Koninkrijk.

Zal er ooit een einde komen aan dit lijden? De politici blijven zoeken naar een oplossing.

In mei van dit jaar kwamen de leiders van de elkaar bestrijdende nationalistische partijen bijeen in Dublin Castle om het *New Ireland Forum Report* goed te keuren. Dit 14.000 woorden tellende rapport gaf een overzicht van de sociale, economische en politieke problemen van het land. Het gaf ook oplossingen aan.

Kortweg gezegd noemde het rapport een verenigd Ierland de „meest solide basis voor vrede en stabiliteit”. Als alternatief stelde het voor, dat Noord-Ierland en de Ierse Republiek aparte staten zouden kunnen worden onder een centraal bestuur. Of Dublin en Londen zouden de verantwoordelijkheid

Het graafschap Kilkenny is kenmerkend voor Ierlands schoonheid. Links, kinderen in Belfast met speelgoedgeweertjes. Rechts, begrafenisstoet voor IRA-lid Joe McDonald.

voor het bestuur van het noorden kunnen delen.

Zoals gewoonlijk hebben Ulster's unionisten de oproep tot een verenigd Ierland afgewezen. Zij hebben zich altijd onwrikbaar tegen deze gedachte verzet. Aanhangers van het protestantse parlementslid Ian Paisley hebben plakaten met „ULSTER IS BRITISH” op de muren van het hoofdkantoor van Dublin aangeplakt. Dat is de plaats waar in 1916 de opstand tegen de Britten begon. Een duidelijke boodschap uit Noord-Ierland. Men zou zich niet laten vermurwen door inspanningen die konden leiden tot een Britse terugtrekking zodat een verenigd Ierland zou kunnen worden gevestigd. Een compromis zou ook worden verworpen

LINKS: FOTO LIANSON; MIDDEN: WECKLER — IMAGE BANK; RECHTS: PHILIPPOT — SYGMA

door de meeste andere protestanten uit Ulster. Ook de Britse onderminister voor Noord-Ierland, James Prior, meent dat er geen redenen waren om aan te nemen dat er overeenstemming zou worden bereikt over een van de drie constitutionele oplossingen die in het Forum-rapport zijn voorgesteld.

Na met mensen uit zowel het noorden als het zuiden te hebben gesproken kan men alleen maar concluderen dat het Ierse probleem niet door de mens opgelost kan worden — zo lang de geestelijke wet „Gij zult uw naaste (protestant of katholiek) liefhebben als uzelf” wordt genegeerd.

Gevoelens van angst en haat

In Galway beschreef een getrouwde jongeman de opvatting van zijn katholieke vader als volgt: „De Engelsen hebben Ierland altijd met strakke hand geregeerd, waarbij zij ons onze rechten hebben ontzegd en geprobeerd hebben ons onze godsdienst af te nemen. Zij stuurden het leger om te moorden en te doden. Ze hebben ons land afgenomen en het aan de landheren gegeven die protestantse kolonisten uit Engeland waren.

„Als de Ieren hun huur niet konden betalen, moesten ze honger lijden. De protestantse meerderheid in het noorden behandelde de katholieke minderheid niet eerlijk. Daardoor zijn de bewegingen voor de burgerrechten ontstaan. En dat heeft tot geweld en moord geleid.”

De bewoners van Ulster voelen zich op hun beurt al vanaf de zeventiende eeuw belegerd. Zij zijn bang hun burgerlijke en religieuze vrijheid te verliezen die ze door de protestantse reformatie hebben verkregen.

In het verleden voelden protestanten zich gedwongen hun vrijheid te waarborgen door katholieken te discrimineren. Toegegeven, de afgelopen jaren zijn katholieken beter behandeld doordat zij betere huizen en meer banen hebben gekregen. Maar de protestanten in Ulster zijn nog steeds bang voor een katholieke meerderheid, wat nadelige invloed kan hebben op hun banen, hun bestuur en hun godsdienst. En zij zijn met name bang voor een herhaling van de slachtingen uit 1641, die nog elk jaar op 12 juli worden herdacht.

Als Ierland zou worden verenigd tot 32 graafschappen, zou de bevolking bestaan uit drie miljoen katholieken en slechts een miljoen protestanten. In plaats van een machtige meerderheid te

vormen, zouden de protestanten uit Ulster dan in de minderheid zijn — op politiek en sociaal gebied gedomineerd door de katholieken. Daarom verzetten zij zich tegen elke opgelegde hereniging van de twee Ierse gebieden.

Verder zijn veel protestanten uit Ulster bang voor de internationale politieke macht van de Rooms-Katholieke Kerk. Zij verafschuwen het onderdeel te worden van wat zij zien als een strenge katholieke staat. De protestanten vrezen dat zij dan niet meer zo gemakkelijk zouden kunnen scheiden en dat geboorteregeling bemoeilijkt zou worden.

Hoe de Ierse strijd is begonnen

Protestanten en katholieken wantrouwen elkaar al eeuwenlang in Ierland. „De Ieren hebben een goed geheugen”, vertelde iemand mij.

Om te kunnen begrijpen waarom er nu strijd heerst in Ulster, moeten we de Ierse geschiedenis begrijpen. Ierland heeft een complexe geschiedenis met veel culturele, etnische, economische, politieke en sociale verschillen.

Het land heeft een geschiedenis die aaneengeregen is van conflicten tussen de oorspronkelijke Ierse bewoners en buitenlandse kolonisten — of dat nu Denen, Noormannen, Engelsen of Schotten waren. Verder leverden de Ieren ook onderling strijd. Er waren familieveten, stammenconflicten en provincie-oorlogen.

In de twaalfde eeuw verzocht paus Adrianus de Engelse koning Hendrik II (die regeerde van 1154 tot 1189) om hulp bij het hervormen van Ierland door daar de volle pauselijke autoriteit te vestigen. In het pauselijk verzoek aan de Koning stond: „U zult dat eiland betreden en doen wat leidt tot de eer van God en het welzijn van het land; en ook dat de mensen in het land u met eerbied zullen ontvangen en u als hun heer zullen vereren...” (tekst van *Laudabiliter* in het boek *Irish Historical Documents*, onder redactie van Curtis en McDowell, pp. 17 en 18). Maar Engeland heeft Ierland pas volledig weten te veroveren in de tijd van Elizabeth I.

In de tussentijd was Ierland, onder het bewind van Edward II (1307-1327), verdeeld tussen Ieren en Engelsen, die een verschillende taal, verschillende gewoonten en wetten hadden. Hun vijandigheid tegenover elkaar bestond dus duidelijk al lang voor het protestantisme. De verschillen die

ontstonden tussen het Engelse en het Ierse systeem van landpacht, eigendomsrecht en erfrecht deden de onderlinge vijandschap en verbittering nog verder toenemen. De religieuze strijd ontwikkelde zich pas later.

De nederzettingen in Ulster

Hendrik VIII, de eerste protestantse Koning van Engeland, schafte de pauselijke autoriteit in Ierland af door zichzelf uit te roepen tot hoofd van de Ierse kerk. Maar over de katholieke monniken had Hendrik geen macht. Zij bleven overal onder het volk preken. Tegen het einde van Hendriks bewind kwamen de jezuiteten naar Ierland onder bescherming van Con O'Neill, „prins van de Ieren van Ulster”. Omdat zij de rooms-katholieke tradities levend hielpen houden, bleef het grootste deel van Ierland trouw aan Rome.

In 1541 verklaarde het Engelse parlement Hendrik VIII tot „koning van dit land Ierland, dat voor eeuwig is toegevoegd en verbonden aan de koninklijke kroon van het rijk Engeland”. Dit effende de weg voor de daadwerkelijke verovering van Ierland onder koningin Elizabeth I.

Ulster eiste direct de aandacht van koningin Elizabeth op. Daar leidde de katholieke graaf van Tyrone de laatste haard van Keltisch-Iers verzet tegen de Engelse verovering en kolonisatie. Zijn leger werd in 1601 bij Kinsale verslagen. Zijn landerijen — die zes van de negen graafschappen van Ulster besloegen — werden aan protestantse Schotse kolonisten gegeven.

Onder Jakobus I werden enorme stukken land van de plaatselijke bevolking afgenomen en aan Schotse en Engelse kolonisten gegeven. In 1640 bezaten protestanten drie miljoen van de in totaal 3,5 miljoen acres land.

Deze “Ulster Plantations” verdeelden Ierland in twee tegenover elkaar staande gemeenschappen. De verslagen en verarmde katholieke bewoners leefden naast de protestantse kolonisten. Toen Sir George Carew in 1611 over de nederzettingen schreef, voorzag hij duidelijk dat de Ieren weer in opstand zouden komen.

De Schotten die zich in Ulster hadden gevestigd, werden door de Ieren gezien als trotse en hooghartige vreemdelingen. In de ogen van de Schotten hadden de Ieren slechte manieren en gewoonten. Zo werd de minachting van de Schotten beantwoord door de vloek van de Kelten —

„de wilde Ieren” in de ogen van de Schotten.

In sommige delen van Ierland integreerden de Engelse kolonisten in de oorspronkelijke bevolking. Maar in Ulster trouwden de presbyteriaanse Schotten in het algemeen niet met de toegewijde katholieke Ieren.

De Ierse katholieken koesterden wrok over het feit dat zij door personen met een andere etnische achtergrond en godsdienst werden geregeerd. In hun ogen waren het de protestantse monarchen in Engeland die hen onderdrukten en uitbuitten. Zij voelden zich achtergesteld met betrekking tot landpacht, huisvesting, werk en politieke mogelijkheden. Deze discriminatie leidde tot de opstanden van 1641, 1798 en, meest recentelijk, van 1969.

Al in 1820 gingen presbyterianen uit Ulster, zoals Henry Cooke, Thomas Drew en Hugh Hanna, in de politiek. Politiek en godsdienst raakten vermengd en zijn dat tot op heden gebleven.

Waarom geen vrede?

Waarom is er heden ten dage geen vrede in Noord-Ierland? De etnische, religieuze en politieke verschillen zijn mede de oorzaak. Maar de Bijbel onthult nog een andere, belangrijker oorzaak.

Toen God het oude Israël uitverkoos als zijn volk, gaf Hij hun een wetgeving als grondslag voor hun levenswijze (Deut. 32:45-47). Deze bijzondere kennis zou hen tot een wijs en verstandig volk maken. Zozeer zelfs dat andere volken zich zouden verbazen en zeggen: „Waarlijk, dit grote volk is een wijze en verstandige natie... En welk groot volk is er, dat inzettingen en verordeningen heeft zo rechtvaardig, als heel deze wet, die ik u heden voorleg?” (Deut. 4:6, 8.)

De talrijke zegeningen die het oude Israël zou ontvangen voor het gehoorzamen aan Gods geboden worden in Leviticus 26 genoemd. Let met name op de zegen uit vers 6: „En Ik zal vrede in het land geven, zodat gij nederliggen zult, zonder dat iemand u opschrikt.” Maar als het volk Gods wet zou overtreden door de weg van zelfzucht, hebzucht, en afgunst op te gaan, dan zou God vloeken sturen als straf: „Vervloekt zult gij zijn in de stad en vervloekt op het veld” (Deut. 28:16).

Dat gebeurt vandaag de dag in Noord-Ierland. De mensen leven in angst. Het land zucht onder een vloek voor het overtreden van de grote geestelijke wet die door God bij de schepping is ingesteld: Hebt uw naaste lief als uzelf.

Hoe kunnen vrede en stabiliteit in dit vervloekte land worden hersteld? Er is een oorzaak voor elk gevolg. De vloek van onenigheid is het directe gevolg van het overtreden van de geestelijke wet die menselijke relaties regelt en het menselijk gedrag regeert. Deze door God geopenbaarde geestelijke wet laat zien hoe men in vrede met zijn naasten moet leven.

De woorden van de apostel Paulus beschrijven hen die een vloek over

sterkste heerst. Dat is in Noord-Ierland gebeurd.

De Ierse geschiedenis kent al meer dan duizend jaar talrijke gevallen van machtsmisbruik en opstand tegen het wettige gezag, of dat nu werd uitgeoefend door de Deense, Engelse of Schotse heren. Iemand gaf mij de volgende kernachtige omschrijving van de situatie: „In ons systeem kun je de mensen slechts zover regeren als zij geregeerd willen worden. En nu is het zover dat tal van mensen in het noorden — van beide partijen — helemaal niet geregeerd willen worden.”

De Bijbel gebiedt beide zijden: „Jaagt naar vrede met allen” en „houdt vrede onder elkander” (Hebr. 12:14 en 1 Thess. 5:13). Politieke bomaanslagen om een miljoen protestanten tot een verenigd Ierland te dwingen is niet de weg die tot vrede leidt. Ook de oprichting van protestantse moordcommando's ter bestrijding van katholieke moordcommando's is geen oplossing. Die weg leidt tot een regelrechte burgeroorlog.

Samenwerking — in plaats van het vijandige handelen dat verdeeldheid zaait — leidt tot maatschappelijke stabiliteit. Maar het noorden en het zuiden kunnen nog steeds niet samenwerken op de belangrijkste gebieden van gemeenschappelijk belang. Zij zijn er nog niet in geslaagd een gemeenschappelijke campagne op te zetten om het terrorisme van de Ulster Volunteer Force (UVF) of de Provisional Irish Republican Army (IRA) uit te roeien.

Het plan van de IRA

Of men het gelooft of niet, er zijn documenten die erop wijzen dat de IRA deel uitmaakt van een internationaal netwerk dat wordt geleid en gebruikt door de Russische geheime dienst, de KGB. Zowel Palestijnen als Cubanen hebben geholpen bij de opleiding van IRA-leden in terroristische activiteiten en guerrillatactieken.

De IRA heeft een plan. Zij zal bomaanslagen, schietpartijen en andere vormen van terrorisme blijven gebruiken totdat de Britten zich terugtrekken uit frustratie over de nutteloosheid van het geheel. Zij geloven dat hun vasthoudendheid

Pro-IRA slogan als steun voor de hongerstakingen van Bobby Sands en anderen.

Ierland hebben gebracht: „Hun mond is van vloek en bitterheid vol. Snel zijn hun voeten om bloed te vergieten, verwoesting en ellende zijn op hun wegen, en de weg des vredes kennen zij niet” (Rom. 3:14-17).

De weg van de vrede

De weg van de vrede wordt door Gods wet geopenbaard. „Zij, die uw wet liefhebben, hebben grote vrede”, aldus bad David tot zijn God (Ps. 119:165). David had niet alleen liefde en respect voor Gods wet, maar als koning legde hij deze ook aan het oude Israël op.

Om vrede te kunnen hebben in een land moet er een wettig gezag zijn dat op eerlijke en rechtvaardige wijze de wet toepast en erop toeziet dat alle wetsovertreders rechtvaardig, snel en zonder uitzondering worden gestraft.

Wanneer de wet niet wordt toegepast, nemen misdaad en geweld snel toe. Het pijnlijke resultaat is een anarchie waarin het recht van de

uiteindelijk vruchten zal afwerpen.

Maar hoe ziet de IRA de toekomst voor een vrij en verenigd Ierland als zij ooit zal slagen? Na in 1981 met leiders van de IRA en de Irish National Liberation Army (INLA) te hebben gesproken, kwam Otto von Habsburg tot de overtuiging dat zij van plan zijn de regering in Dublin omver te werpen en te vervangen door een marxistische volksrepubliek (*The Guardian*, 10 juli 1981). Sommige IRA-leiders spreken over een socialistische staat die de rijkdom van Ierland opnieuw zal verdelen.

De macht van de IRA kan alleen in bedwang worden gehouden wanneer het zuiden en het noorden zich verenigen bij hun pogingen om het terrorisme uit te bannen. Ook Amerikanen van Ierse afkomst kunnen helpen. Toen de Ierse premier Garret FitzGerald in maart van dit jaar de Verenigde Staten bezocht, zei hij dat de Amerikanen van Ierse afkomst de Ierse zaak het beste konden dienen door niet bij te dragen aan "liefdadigheidsfondsen" waarvan men weet dat ze dienen om activiteiten van de IRA te financieren. De premier is vastbesloten de IRA-plannen te dwarsbomen die erop gericht zijn een militaire dictatuur in het land te vestigen.

Paramilitaire protestantse organisaties reageren op hun beurt op het IRA-terrorisme door nog meer doden, gewonden en schade te veroorzaken. De acties van beide extremistische groepen slagen er alleen in angst, verdeeldheid en wantrouwen te zaaien in de hele Ierse samenleving.

Wat zal er uiteindelijk gebeuren? Katholieken en protestanten zijn het erover eens dat een militaire oplossing niet zal werken. Maar een politieke oplossing waarmee iedereen kan instemmen, moet nog worden gevonden.

Wat dan te denken van een religieuze oplossing. Aangezien er sprake is van een godsdienstig conflict, zal alleen een oplossing waarbij de godsdienst betrokken wordt kunnen leiden tot een blijvende vrede. Zijn alle partijen bereid om Gods wetten te raadplegen om te komen tot een geestelijke oplossing voor hun eigen opvattingen en hun gezamenlijke problemen?

Vredevorst

De grondlegger van het werkelijke christendom kwam op aarde om „onze voeten te richten op de weg des vredes” (Lukas 1:79). Wat had Jezus Christus

als Vredevorst dan te zeggen over de weg die tot vrede leidt?

Jezus sprak: „Zalig de vreedstichters, want zij zullen kinderen Gods genoemd worden” (Matth. 5:9). Een ware christen zal zich inspannen om vrede in zijn gezin te brengen en een voorbeeld voor zijn omgeving te zijn. Hij zal geen leiders en organisaties ondersteunen en volgen die verdeeldheid, bitterheid en haat verbreiden, in welke vorm dan ook.

Wanneer katholieken en protestanten hun strijd uitvechten met stenen, molotov-cocktails, vuisten en zelfs wapens, kunnen zij dat dan „in naam van Jezus” doen? Een wijs gezegde luidt: „Het is een eer voor een man zich verre te houden van twist, maar elke dwaas barst los” (Spr. 20:3).

Een ware christen zal de woorden van Christus ter harte nemen: „Hebt uw vijanden lief en bidt voor wie u vervolgen” (Matth. 5:44). Er kan geen haat zijn in het hart van iemand die gehoorzaam is aan de woorden van Christus. Ware liefde is zorgzaamheid die aan anderen wordt getoond. Het is een houding van delen, helpen en geven.

Het ware christendom is een levenswijze die gebaseerd is op hulpbereidheid, tolerantie en respect voor andere mensen en hun bezit. Te veel mensen in Noord-Ierland volgen een levenswijze waarin ruimte is voor vooroordelen, haat, discriminatie, minachting, en in sommige gevallen zelfs moord en doodslag.

Er is te veel haat en te weinig liefde in Noord-Ierland. Soms kan men jonge kinderen met van haat vertrokken gezichten zien wanneer zij afschuwelijke verwensingen roepen naar Britse soldaten of mensen van een ander geloof.

Blinde haat en vooroordelen worden thuis geleerd en door de omgeving gevoed. De opvattingen van ouders worden op hun kinderen overgedragen. Onberedeneerd geweld kan ook worden teruggeleid naar het gezin, waarin kinderen maar al te vaak tot wreedheid worden aangezet.

Om dit probleem op te lossen, zullen er veranderingen in de opvoeding nodig zijn. Ouders dienen eerst een goed voorbeeld te geven door religieuze vooroordelen uit hun opvattingen te schrappen. Zij moeten hun kinderen verbieden haatlieden te zingen of deel te nemen aan rellen op straat.

Ook het onderwijssysteem moet

worden omgevormd. De scheidingen beginnen al op lagere scholen, die katholiek of protestant zijn. Katholieken gaan naar aparte scholen en groeien op zonder met protestanten te spreken tot zij van school komen.

Om die scheidingen weg te nemen, heeft het Lagan College in Belfast drie jaar geleden zijn deuren geopend voor zowel katholieken als protestanten. Zie bijgaand interview over dit geïntegreerde schoolsysteem.

Discriminatie in de werkgelegenheid is nog steeds een probleem in Noord-Ierland. Bedrijven met een protestantse eigenaar nemen hoofdzakelijk protestanten in dienst. Katholieke firma's doen hetzelfde. Werkgevers willen geen onrust onder hun werknemers veroorzaken door iemand met een ander geloof aan te nemen. Zij moeten nog de moed krijgen om onpartijdig te zijn bij het aannemen van personeel in plaats van te discrimineren op grond van het geloof.

Deze veranderingen moeten er komen voordat een vreedzame oplossing kan worden bereikt. Het belangrijkste dat nodig is, is een verandering in het hart en de houding van de mens.

Wanneer de droom mogelijk wordt

Zal Ierland in de afzienbare toekomst worden verenigd? De kloven die het land verdelen, zijn diep en breed, en het zou nog jaren kunnen duren voordat er enige hoop op verzoening is. De droom van een vreedzame vereniging moet als onmogelijk worden beschouwd zolang de bewoners van Ierland en Ulster hun menselijke natuur laten overheersen door haat, vijandigheid, wantrouwen en wrok.

Hereniging is geen magische oplossing die automatisch vrede zal brengen. Het probleem is hoe men een eiland in vreedzame omstandigheden en eerlijk kan delen — hoe mensen met verschillende etnische afkomst, godsdienst en politieke overtuigingen op tolerante wijze kunnen samenleven.

Er lijkt geen uitzicht op een vreedzame oplossing omdat de weg van de vrede niet wordt gevolgd. Maar toch zal er in de toekomst een vreedzame wereld komen, wanneer Gods heerschappij opnieuw zal worden gevestigd door de terugkeer van Jezus Christus die vrede zal brengen.

De Ieren dromen van de dag waarop de oude en afschuwelijke haat zal zijn

(Zie verder pagina 29)

Het kan werkelijk! Hier volgt een succesverhaal — een boeiend relaas van de School op de Heuvel, ofwel Lagan College in Belfast, Noord-Ierland. Zij werd gesticht door de „All Children Together Movement”. In dit interview van John Ross Schroeder met een van de oprichters, George Hewitt, laten wij u kennismaken met wat de School op de Heuvel tot stand heeft gebracht.

VRAAG: Wat onderscheidt de School op de Heuvel van andere scholengemeenschappen in Noord-Ierland?

ANTWOORD: Het eerste verschil met alle andere scholengemeenschappen in Noord-Ierland is dat we de katholieke en de protestantse kinderen zij aan zij besloten te onderwijzen.

Een ander aspect waarin deze school voor middelbaar onderwijs aan kinderen van uiteenlopende aanleg verschilt van andere scholen, is dat het een gemengde school is, dus zowel voor jongens als

voor meisjes, die samen onderwijs krijgen. Toen we begonnen onderscheidde de school zich bovendien door het feit dat zij een onafhankelijke school was, die geheel gebaseerd was op vrijwillige bijdragen. Maar gelukkig kwam daar op 1 april 1984 een einde aan, toen het Departement van Onderwijs van Noord-Ierland haar de status van gesubsidieerde school toekende. Dit houdt in dat de overheid zich garant stelt voor 85% van de te investeren bedragen en van de lopende kosten en dat zij de salarissen van het lerarencorps geheel op zich neemt.

V. Welk fundamenteel doel beoogt u feitelijk met deze school? U druisht immers min of meer in tegen de gevestigde traditie in Ulster.

A. Ons voornaamste doel is, duidelijk te maken dat er op het grondgebied van Noord-Ierland een derde onderwijsmethode mogelijk is. In feite hebben wij hier op het ogenblik een door het protestantisme overheerst onderwijsstelsel. Er bestaat ook een gesubsidieerd

stelsel, dat geheel rooms-katholiek is. Maar op onze school pousseren wij een derde systeem, waarin katholieke en protestantse kinderen en katholieke en protestantse leerkrachten kunnen samenwerken onder het dak van één college of één school.

V. Hoeveel kinderen hebt u hier? Met hoeveel bent u begonnen en hebt u plannen om het aantal op te voeren, bijvoorbeeld tegen 1990?

A. Om te beginnen dient u te begrijpen dat ik alleen maar een gevolmachtigde ben van de „alle-kinderen-samen”-

protestantse kinderen, een mengeling van jongens en meisjes, en een mengsel van kinderen vanuit alle sociale lagen. Ook de onderwijsstaf is gemengd.

Een van de dingen waarover veel mensen hier in Noord-Ierland, of Ulster zoals sommigen het noemen, zich zorgen maken, is het probleem van het godsdienstonderwijs, ofwel G.O. Maar als je nu maar een goed leerplan voor het G.O. opstelt, levert het helemaal geen problemen op. De manier waarop het College het G.O. aanpakt is in het algemeen gesproken

dat je een kernthema bij de kop pakt dat aan alle kinderen wordt onderwezen. Na die algemene ondergrond volgen dan lessen voor de verschillende godsdienstige richtingen — lessen die ofwel door voor deze vakken bevoegde leerkrachten worden gegeven, ofwel door geestelijken van buiten de school. Problemen die zich daarbij voordoen worden zonder uitzondering op een heel verstandige en zinnige manier uitgepraat en gladgestreken. Voor zover mij bekend is er nog nooit een probleem gerezen dat voor een kind of voor een ouder narigheid met zich

heeft meegebracht. Men kan zelfs zeggen dat de ouders het G.O. op deze school werkelijk schitterend steunen. Het is daarbij interessant om even te blijven stilstaan bij het feit dat hoewel er ouders bij kunnen zijn die niet aangesloten zijn bij het een of andere christelijke kerkgenootschap, er nog nooit een kind uit het godsdienstonderwijs is teruggetrokken.

Maar afgezien van het G.O. zijn wij er ons heel wel van bewust dat er andere verschillen bestaan tussen de beide etnische groepen — als je ze tenminste zo wilt noemen — in dit deel van Ierland. De culturele verschillen die zich voordoen, worden door mensen die niet goed op de hoogte zijn, wel eens sterk aangedikt.

Op het ogenblik hebben wij hier alleen kinderen tot zo'n jaar of 14, 15. Maar in september moeten ze zich laten inschrijven voor een toetsingsexamen op wat men in het Verenigd Koninkrijk het O-niveau noemt, waarna de kinderen verschillende studie-

Vooroordeel uitbannen op school

beweging. Er is een commissie voor de gesubsidieerde scholen, die de school zelf beheert. Maar ik kan vragen van deze aard wel in het algemeen beantwoorden. Om te beginnen startten wij in 1981 met 28 kinderen — protestantse en katholieke jongens en meisjes door elkaar. In de daaropvolgende twee jaren voerden wij het aantal kinderen op, en in september hopen wij de 250 te halen. Wij hopen dat Lagan College op den duur zo'n 500 kinderen kan herbergen. Dit is natuurlijk zo maar een getal. Ik meen dat het zowel de filosofie van onze beweging als die van het bestuur en de ouders is dat het aantal leerlingen niet boven zo'n 500 uitkomt. Wij geloven in „klein is mooi”.

V. Hoe streeft u in de praktijk naar integratie van de katholieke en de protestantse levenswijzen? Hoe gaat dat eigenlijk in zijn werk?

A. Het antwoord daarop is heel eenvoudig. Het werkt. Het werkt zelfs heel goed. We hebben hier in Lagan College een mengsel van katholieke en

richtingen kunnen volgen.

Een ander interessant iets van deze school is dat jongens en meisjes een gelijke behandeling ondergaan. Wij proberen niet de kinderen wijs te maken dat een jongen fysiologisch gelijk is aan een meisje. Wat wij hun wel proberen bij te brengen is dat zij in de maatschappij een zelfde verantwoordelijkheid dragen. Alle jongens en meisjes, tot de leeftijd waarop ze eindexamen doen, krijgen les in huishoudkunde. Omspringen met het huishoudgeld, koken en wassen en de hele rest. In de tweede plaats doen alle jongens en meisjes handenarbeid zoals hout- en metaalbewerking. Alle jongens en meisjes ontvangen basisondericht in de exacte vakken; alle jongens en meisjes volgen de lessen in beeldende kunst en tekenen.

V. Hoe geeft u hier geschiedenisles, gezien het feit dat er in Noord-Ierland twee tradities en twee culturen naast elkaar bestaan?

A. Geschiedenis wordt onderwezen als feitelijk gebeuren, dus niet als mythe of legende. Het geschiedenisonderwijs rust op de grondslag van de feitelijke Ierse geschiedenis, de geschiedenis van de Britse eilanden en de wereldgeschiedenis. Er wordt niets speciaal ingehamerd.

V. Hoe wordt u gefinancierd? Krijgt u staatssubsidie? Wat zijn uw vooruitzichten op toekomstige financiering? Ik heb begrepen dat het schoolgeld hier erg hoog lag.

A. Sedert 1 april 1984 hoeft voor geen enkel kind meer schoolgeld te worden betaald. Voor de 1e april 1984 draaide de school geheel op vrijwillige bijdragen van onze vele vrienden in tal van landen over de hele wereld. Maar de ouders moesten tot 3000 gulden per kind per jaar betalen. Wij willen er hier echter op wijzen dat niet alle ouders dit bedrag hoefden te betalen. Er waren ouders die helemaal niets betaalden. Al vanaf de oprichting van de school kenden we hier een beurzenstelsel, zodat ouders die niet in staat waren voor hun schoolgaande kinderen te betalen, een toelage kregen.

V. Werken katholieke en protestantse ouders op uw school actief samen? Wat doen de ouders om de scholen in Noord-Ierland op de been te houden — in het bijzonder deze?

A. In Noord-Ierland heeft men op de meeste scholen z.g. PTA's, ofwel „Parent Teachers Associations”, d.w.z. oudercommissies waarin nauw wordt

samengewerkt met de leerkrachten. Maar *in feite* zijn de meeste scholen in Noord-Ierland gescheiden in protestantse en katholieke scholen. Op het Lagan College daarentegen hebben wij krachtens de opzet van de school zowel katholieke als protestantse ouders. Persoonlijk heb ik ouders nooit zo druk in de weer gezien om een school te helpen als hier — en mijn ervaring in zaken als deze strekt zich over heel wat jaren uit. Het is erg opwekkend om een vergadering van de ouderraad bij te wonen, of om een van de vele bijeenkomsten of feestelijkheden mee te maken die wij op deze school organiseren. Zowel protestantse en katholieke ouders als ooms en tantes, grootvaders en grootmoeders — allemaal doen ze mee aan de activiteiten van de school. Belangstelling van de kant van de ouders is een van de hoekstenen waarop deze school rust.

De ouderraad van deze school steunt alle mogelijke soorten van schoolactiviteiten. Zij vormt een lichaam dat is samengesteld uit katholieke en protestantse leden. Er wordt geen enkel verschil gemaakt en zoals ik eerder opmerkte, is het op de vergaderingen van de school onmogelijk te zeggen wie katholiek is en wie protestant. En zo willen we het ook graag.

V. Hoe staat de traditionele onderwijs-gemeenschap — dus de gewone scholen hier in Noord-Ierland — tegenover de werkwijze van uw school?

A. In de provinciale onderwijsgemeenschap wordt onze school ten volle geaccepteerd. In het begin had men zo z'n twijfels. Toen wij met dit college begonnen waren de demografische trends voor scholieren niet erg gunstig, in zoverre dat er zelfs scholen moesten sluiten omdat er onvoldoende aanbod van leerlingen was, met als gevolg werkloosheid onder de leerkrachten. Het lijdt geen twijfel dat men in die tijd het gevoel had dat het Lagan College leerlingen uit bepaalde streken zou wegtrekken, en dat in die streken werkzame leerkrachten weleens hun baan zouden kunnen verliezen. Maar in de praktijk heeft zich dat niet voorgedaan. Want het Lagan College betreft zijn leerlingen uit een heel uitgestrekt achterland dat honderden lagere scholen en erg veel middelbare scholen telt.

V. Denkt u dat dit unieke experiment op den duur navolging zal vinden in de rest van Noord-Ierland?

A. De beweging die in 1981 op initiatief van die 28 ouders Lagan

College stichtte, wordt de All Children Together Movement („Alle-Kinderen-Samen”) beweging genoemd. Zij bestaat vanaf het begin van de jaren zeventig, als een instelling die met goedvinden van de ouders gemengd onderwijs in de provincie Noord-Ierland probeert te introduceren. Nu is het zo dat die woorden *met instemming van de ouders* voor ons erg belangrijk zijn. Wij zijn van mening dat goedkeuring van de ouders onmisbaar is als je geïntegreerd onderwijs probeert te bevorderen.

Zoals ik eerder zei, zijn de tijden in zoverre ongunstig voor deze operatie, dat de demografische tendens in de scholen naar kleinere klassen wijst. Door al die oorzaken vragen de mensen zich weleens af waarom wij eigenlijk een ander schooltype wensen. Ons antwoord luidt dan dat wij van mening zijn dat op de lange duur — dus niet morgen, en misschien niet eens in de komende twintig jaar — de pogingen die worden ondernomen om het onderwijs aan onze kinderen te integreren, vruchten zullen afwerpen. Protestantse kinderen zullen ontdekken dat rooms-katholieke kinderen net zulke kinderen zijn als hun schoolkameraadjes in protestantse scholen, en rooms-katholieke kinderen zullen precies hetzelfde ontdekken van protestantse kinderen.

Wij geloven ook dat wanneer wij onze kinderen op school kunnen integreren, ook onze ouders, onze ooms en tantes, onze grootouders en de hele rest uiteindelijk geïntegreerd zullen raken. Op het ogenblik is dit in Noord-Ierland niet het geval. Er zijn hier heel veel kinderen die ofwel in gesubsidieerde rooms-katholieke scholen, ofwel in *ipso facto* protestants geleide scholen worden grootgebracht, en die in de praktijk nooit met protestantse, respectievelijk rooms-katholieke kinderen in contact komen.

Wij zijn van mening dat deze situatie ertoe leidt dat die kinderen een vertekend beeld van de verschillende geloofsrichtingen krijgen.

V. Hoe reageren uw leerkrachten hier op dit unieke experiment? Zijn ze er enthousiast over? Kunnen leerkrachten met uiteenlopende achtergronden het goed met elkaar vinden?

A. Bekeken vanuit het gezichtspunt van iemand wie de school zeer ter harte gaat, kan ik zeggen dat de leerkrachten erg goed met elkaar kunnen opschieten. Dat punt komt zelfs nooit aan de orde.

(Zie verder pagina 26)

Nucleaire oorlog

(Vervolg van pagina 13)

wat nodig was voor het bereiken van zijn DOEL hen in het beloofde land te brengen.

Maar dit rechtvaardigde oorlogvoering niet. Al of niet goed te doen — dat is de beslissing van de MENS. De Israëlieten hoefden niet te vechten.

God stond hen toe te zondigen en de wapens op te nemen.

Nu weet u WAAROM het volk Israël ten strijde trok — WAAROM God zelf hen bevel gaf te strijden om de heidense volken uit het beloofde land te verdrijven!

Velen hebben zich verwonderd afgevraagd, WAAROM God, die leert dat oorlog verkeerd is, in werkelijkheid zijn eigen volk opdracht gaf oorlog te voeren.

Het antwoord is dat God de mens schiep met EEN VRIJE WIL — God liet het aan de mens over te KIEZEN — Hij dwingt ons te kiezen!

Alleen God bepaalt WAT zonde is.

God laat het niet aan de MENS over te beslissen WAT zonde is, of WAT rechtvaardigheid is. Maar Hij laat het aan de mens over — Hij *dwingt* de mens daadwerkelijk te beslissen OF hij zal zondigen.

God maakte aan het oude Israël duidelijk dat het nooit oorlog behoefde te voeren. Hij garandeerde volledige bescherming tegen vijanden van buitenaf. Hij garandeerde VREDE — als zij op Hem zouden vertrouwen en de wetten van zijn regering gehoorzamen! Hij toonde zijn bekwaamheid — en zijn macht! Maar de Israëlieten kozen voor oorlog! Precies zoals ALLE naties hebben gekozen voor oorlog!

Precies zoals onze naties nu doen — terwijl het niet nodig is!

Tweede gebeurtenis

In het voorgaande nummer werd de eerste concrete historische gebeurtenis gedetailleerd beschreven, waarin werd aangetoond hoe de Eeuwige God door bovennatuurlijke wonderen de Israëlieten bij de Rode Zee bevrijdde van het leger der Egyptenaren, destijds de grootste natie op aarde.

Let nu op de tweede historische gebeurtenis.

Dit betreft koning Asa van het koninkrijk Juda. De Koning van Ethiopië trok tegen de Joden op met 300 wagens en een leger van een miljoen soldaten. Hoe vreemd het ook

schijnt, in die dagen had men geweldige legers.

Ook de Joden hadden een omvangrijk leger — maar lang niet groot genoeg om de inval van een troepenmacht van een miljoen man te kunnen weerstaan.

Wanneer Ethiopië met een kleiner leger was gekomen, zou Asa misschien met zijn leger ten strijde zijn getrokken, volledig vertrouwend op zijn eigen gewapende macht in plaats van op God. Maar feit is dat de Koning in dit geval voor zijn verdediging vertrouwde op God!

„Toen riep Asa tot de Here, zijn God, en zeide: Here, er is niemand buiten U, om de machteloze te helpen tegen de machtige. Help ons, Here, onze God,

God maakte aan
het oude Israël
duidelijk dat het nooit
oorlog behoefde
te voeren. Maar
de Israëlieten
kozen voor oorlog!

want op U steunen wij en in uw naam zijn wij opgetrokken tegen deze menigte. Here, Gij zijt onze God, laat toch tegen U geen sterveling iets vermogen. En de Here deed de Kusieten [Ethiopiërs] de nederlaag lijden tegen Asa en Juda, zodat de Kusieten vluchtten” (2 Kron. 14:11-12).

Maar er is een ongelukkig vervolg op deze geweldige gebeurtenis, waar vertrouwen op God een leger van een miljoen gewapende manschappen op de vlucht joeg!

Basa, de Koning van Israël, trok met een gewapende macht op tegen de Joden. Let er goed op, dat de Koning van Israël hier ten strijde trekt tegen de JODEN van het koninkrijk Juda — twee heel verschillende naties! De bewoners van het koninkrijk Israël werden nooit Joden genoemd!

Ditmaal verzuimde Asa op God te vertrouwen om de aanvallende militaire macht te verslaan. Hij zocht een bondgenoot — de Koning van Syrië (2 Kron. 16:1-3).

„In die tijd kwam de ziener Chanani tot Asa, de koning van Juda, en zeide tot hem: Omdat gij gesteund hebt op de koning van Aram en niet gesteund hebt op de Here, uw God, daarom is het leger van de koning van Aram aan uw macht ontkomen. Waren de Kusieten en de Libiërs niet een groot leger met zeer veel wagens en ruiters? Toch heeft de Here hen in uw macht gegeven, omdat gij op Hem gesteund hebt. Want des Heren ogen gaan over de gehele aarde, om krachtig bij te staan hen, wier hart volkomen naar Hem uitgaat. Gij hebt hierin dwaas gehandeld, want van nu af zult gij oorlogen hebben” (2 Kron. 16:7-9).

Als u zich afvraagt waarom onze volken voortdurend in oorlog zijn, dan heeft u hier het antwoord.

Derde gebeurtenis

Het volgende geval handelt om Asa's zoon, Josafat, de volgende Koning van Juda.

Drie verbonden legers trokken met een geweldige militaire macht tegen Juda ten strijde.

„Toen werd Josafat bevreesd en besloot de Here te raadplegen; hij riep voor geheel Juda een vasten uit, en Juda kwam bijeen om hulp te zoeken bij de Here . . . Josafat ging te midden van de gemeente van Juda en Jeruzalem staan, in het huis des Heren vóór de nieuwe voorhof, en zeide: Here, God onzer vaders, zijt Gij niet God in de hemel, heerst Gij niet over al de koninkrijken der volken? [Zowel over alle heidense naties als over de Israëlitische.] In uw hand is kracht en sterkte, niemand kan standhouden tegen U. Zijt Gij niet onze God, die voor het aangezicht van uw volk Israël verdreven hebt de inwoners van dit land . . . ? Nu dan, zie, de Ammonieten, de Moabieten en de lieden van het gebergte Seir, tegen wie Gij Israël niet toestondt op te rukken . . . zie toch, zij vergelden het ons door op te trekken om ons uit uw bezitting die Gij ons ten erve hebt gegeven, te verdrijven. Onze God, zult Gij over hen niet gericht houden? Wij immers zijn niet opgewassen tegen deze grote menigte die tegen ons is opgerukt, en wij weten niet, wat wij doen moeten, MAAR OP U ZIJN ONZE OGEN GEVESTIGD” (2 Kron. 20:3-7, 10-12).

Zou God GOD kunnen zijn en zich niet bekommeren om een hartverscheurend gebed als dit — van een hulpeloos

volk, dat Hem gehoorzaamde en op Hem vertrouwde?

God antwoordde onmiddellijk door een van zijn profeten:

„Zo zegt de Here tot u: weest niet bevreesd en wordt niet verschrikt voor deze grote menigte, want het is geen strijd van u, maar van God . . . Niet gij zult hierbij behoeven te strijden: stelt u op, blijft staan, dan zult gij zien, dat de Here u de overwinning geeft . . . Toen boog Josafat zich neer met het aangezicht ter aarde, en geheel Juda en de inwoners van Jeruzalem wierpen zich neer voor het aangezicht des Heren, om de Here te aanbidden . . . Josafat [trad] naar voren en zeide: Luistert naar mij, Juda . . . *gelooft in de Here, uw God, en gij zult bevestigd worden, gelooft in zijn profeten en gij zult voorspoedig zijn.*” Daarna „ . . . stelde hij mannen op, die de Here een lied zongen en Hem loofden in heilige feestdos, terwijl zij voor de gewapenden uittrokken en zeiden: Looft de Here, want zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid. Op het ogenblik, dat zij de jubel en de lof aanhieven, liet de Here de Ammonieten, de Moabieten en de lieden van het gebergte Seïr, die tegen Juda waren opgerukt, uit hinderlagen overvallen, en zij werden verslagen. Daarop keerden de Ammonieten en de Moabieten zich tegen de bewoners van het gebergte Seïr, om hen met de ban te slaan en te verdelgen. Zodra zij met de bewoners van Seïr hadden afgerekend, hielpen zij elkander in het verderf. Toen Juda gekomen was bij de wachttorenen in de woestijn keerden zij zich naar het krijgsvolk, en zie, het waren slechts lijken, ter aarde nedergevallen: niemand was ontkomen” (2 Kron. 20:15, 17-18, 20-24).

Maar zouden de meesten niet spotten, als iemand het Westen in deze tijd zou aanraden zich te vernederen — en te vertrouwen op de onzichtbare God — en Hem te aanbidden? Zoudt u niet het gesnoef en de rauwe spot horen bij het voorstel een gewapende vijand met een leger zangers tegemoet te gaan die jubelen „Prijst God” — in plaats van te vertrouwen op de eigen militaire macht?

Ja, zou het niet belachelijk schijnen om onze trotse naties zoiets aan te raden — de oorlog in te gaan met lofgezing voor „de heilige Majesteit”?

Eens zal het Westen worden gedwongen te ontwaken tot de nuchte-

re erkenning, welke manier werkelijk de „dwaaze” manier is.

Vierde gebeurtenis

Verscheidene jaren later „rukte Sanherib, de koning van Assur, op. Hij trok Juda binnen . . . Toen Jechizkia zag, dat Sanherib gekomen was met het plan tegen Jeruzalem te strijden . . . verzamelde [hij] hen [het volk] bij zich op het plein van de stadspoort en sprak hen bemoedigend toe: Weest sterk en moedig, vreest niet en wordt niet verschrikt voor de koning van Assur en de gehele menigte die met hem is, want met ons is meer dan met hem. Met hem is een vleselijke arm, maar met ons is de Here, onze God, die ons helpt *en onze oorlogen voert.* En het volk steunde op de woorden van Jechizkia, de koning van Juda” (2 Kron. 32:1-2, 6-8).

Gesteld dat ingeval een nucleaire oorlog dreigt, leiders van het Westen een boodschap zouden uitzenden waarin zij zouden zeggen: Wij zullen **VERTROUWEN OP DE EEUWIGE, ONZE GOD**, dat Hij deze oorlog **VOOR ONS** voert!

Dit is slechts een denkbeeldige vraag. U zult zich, denk ik, ervan bewust zijn dat de naties **ZO VER** van de **EEUWIGE** God zijn komen af te staan, dat Hij voor de meeste mensen niet schijnt te bestaan! Toch *is Hij even werkelijk* — en even machtig — als in de dagen van Hizkia!

Verder: „Hierna zond Sanherib, de koning van Assur . . . zijn dienaren naar Jeruzalem, tot Jechizkia, de koning van Juda, en tot alle Judeeërs, die zich in Jeruzalem bevonden, met de boodschap: Zo zegt Sanherib, de koning van Assur: waarop vertrouwt gij, terwijl gij in Jeruzalem ingesloten zit? Misleidt Jechizkia u niet, om u van hongers dorst te laten sterven, door te zeggen: de Here, onze God, zal ons uit de macht van de koning van Assur redden? . . . Weet gij niet, wat ik en mijn vaderen gedaan hebben aan al de natiën der andere landen? Hebben soms de goden der volken van die landen hun land uit mijn macht kunnen redden? . . . hoeveel te min zal uw God u uit mijn macht kunnen redden! . . . Maar koning Jechizkia en de profeet Jesaja, de zoon van Amoz, baden deswege en riepen naar de hemel. **TOEN ZOND DE HERE EEN ENGEL**, die alle krijgshelden, vorsten en oversten in de legerplaats van de koning van Assur verdelgde, zodat hij met beschaamd gelaat naar zijn land terug-

keerde. Eens, toen hij het huis van zijn god was binnengegaan, hebben zijn eigen zonen hem daar met het zwaard geveld. **ALDUS VERLOSTE DE HERE JECHIZKIA EN DE INWONERS VAN JERUZALEM** uit de macht van Sanherib, de koning van Assur, en uit de macht van alle anderen, en Hij gaf hun **RUST** aan alle zijden” (2 Kron. 32:9-11, 13, 15, 20-22).

Oorlog is zo overbodig!

Oorlog is **KWAAD!**

Ja, het Westen zou onmiddellijk een einde kunnen maken aan de dreiging van een nucleaire oorlog, als niet slechts de leiders maar ook het volk als geheel de **WERKELIJKHEID** zouden erkennen — konden begrijpen dat God werkelijk bestaat en zich voor Hem zouden vernederen, Hem zouden **GELOVEN** — **OP** Hem zouden **VERTROUWEN!**

Maar als wij dat niet willen, dan staat het vast, dat wij onze steden door een vijandige inval verwoest zullen zien tezamen met een derde deel van de bevolking.

De God die werkelijk bestaat zegt: „ . . . profeteer tegen de profeterende profeten Israëls . . . Als vossen in bouwvallen zijn uw profeten, Israël. — Gij zijt niet op de bressen gaan staan en gij hebt geen muur opgetrokken om het huis Israëls, opdat het op de dag des Heren zou kunnen standhouden in de strijd” (Ezech. 13:2, 4-5).

Deze boodschap is niet aan het oude Israël gericht — maar aan de wereld van vandaag. De „dag des Heren” — een tijd, die in meer dan dertig profetieën is voorspeld — zal spoediger aanbreken dan u denkt.

Dan zult u weten, hoe werkelijk het is. Dan zult u wensen, dat u het ter harte had genomen. Ik schrijf niet dwaas maar zeer ernstig, **OP GEZAG** van de **LEVENDE CHRISTUS!**

Het vervolg van deze waarschuwing aan de naties van deze tijd luidt: „Bedrieglijke dingen en leugenachtige waarzeggerij hebben zij geschouwd, die zeggen: zo luidt het woord des Heren — *terwijl de Here hen niet gezonden heeft* . . . Omdat, ja omdat zij mijn volk hebben doen dwalen door te zeggen: *vrede! zonder dat er vrede is*” (vers 6, 10).

U zou het gratis boek *De Verenigde Staten en Groot-Brittannië in de profetieën* kunnen lezen en dan nog eens nauwkeurig dit artikel. Het is een laatste **WAARSCHUWING** van de **EEUWIGE GOD!** □

Waarom verbergt God zich?

Clayton Steep

Waarom laat God — als Hij bestaat — zich niet zien aan de mensheid? Waarom verschijnt Hij niet om een einde aan alle leed en smart hier op aarde te maken?

Een bril voor God? Dat was wat het handgeschreven bord oneerbiedig voorstelde.

Het bord stond midden op een verzengde, door de wind geërodeerde akker. Het gebied was door een ernstige droogte getroffen. In hun wanhoop hadden plaatselijke boeren een gedeukte emmer aan een verweerde paal gehangen en daar het volgende bord boven bevestigd: „Hier uw bijdrage aan een bril voor God, zodat Hij het lijden van mens en dier kan zien.”

De woorden waren duidelijk leesbaar in het licht van de brandende zon.

Toch waren de boeren geen atheïsten. Integendeel, sommige van hen waren waarschijnlijk regelmatig naar de kerk gegaan om te bidden voor regen.

Maar er viel geen regen op het verdorde land. Geen druppel.

Waarom niet? Zag God het niet? Begreep Hij het niet?

Dergelijke vragen zullen ongetwijfeld ook opkomen bij velen die het slachtoffer worden van geweld en terrorisme in gebieden als Libanon, Midden-Amerika of Noord-Ierland. Of bij hen die dakloos zijn geworden door stormen en aardbevingen. Of bij hen wier leven wordt geruïneerd door huiselijke ruzies, drugs of alcoholisme. Of bij hen die op intensive-care

afdelingen of in ziekenhuizen liggen. Waar ter wereld zijn er geen slachtoffers van rampspoed en pech die zich afvragen: „Waar is God? Waarom doet Hij niet iets?”

Dat is een begrijpelijke vraag. Waar is God? Weet Hij wat er hier op aarde gebeurt? Kan het Hem iets schelen?

Of is het soms zo, dat God zich wel bewust is van onze moeilijkheden en problemen, maar dat zijn macht beperkt is zodat Hij niet veel kan doen om de situatie te verbeteren? Dat is de verklaring van de aanhangers van een denkrichting die op het ogenblik nogal wat opgang doet en die „procestheologie” wordt genoemd. Dit houdt in dat God weet wat de mensen ondergaan en dat Hij met ons meevoelt. Maar helaas heeft Hij niet de macht om alles te doen wat Hij zou willen. Volgens deze theorie is Hij niet echt „almachtig”.

Kan dit waar zijn? En zo ja, waarom deelt Hij ons zijn medeleven dan niet ten minste persoonlijk mee door zijn beperkingen te verklaren en aan ons te verschijnen zodat wij Hem kunnen zien? Zoveel macht zal God toch zeker wel hebben? Zou zijn verschijnen alleen al niet veel problemen van de mensheid verlichten?

Als Hij zichtbaar was, zouden in ieder geval atheïsten en sceptici niet meer kunnen beweren dat Hij niet bestaat, is het wel?

En Hij zou veel verwarring kunnen wegnemen. Denk bijvoorbeeld maar eens aan de godsdienst.

Veel menselijke problemen zijn direct of indirect het gevolg van religieuze verwarring. In verschillende gebieden van de wereld heeft religie armoede en onwetendheid gebracht of gehandhaafd. Botsingen tussen religieuze groepen hebben geleid tot wantrouwen, haat en bloedvergieten. Denk eens aan de talrijke groeperingen — sektes, culten, afsplitsingen en genootschappen — die het niet eens zijn met elkaar. Zou God aan dit alles geen einde kunnen maken door te verschijnen en te zeggen: „Zo wil ik worden vereerd. Dit is de ware godsdienst”?

Waarom doet Hij dat dan niet?

En zouden ook de vooruitzichten op wereldvrede niet veel beter worden — alle pogingen om een nucleaire nachtmerrie te voorkomen zouden een enorme impuls krijgen — als God bij de Verenigde Naties zou verschijnen, als Hij wat tijd zou doorbrengen in diverse hoofdsteden van de wereld.

Met zijn superieure kennis zou Hij kunnen aangeven hoe de mens veel van diens beschamende problemen zou kunnen oplossen. De uitroeiing van ongeneeslijke ziekten, vervuiling, criminaliteit, geestesziekten, sociale onrechtvaardigheid, armoede — dit alles zou uiteindelijk binnen ons bereik komen als God aan ons zou verschijnen om te vertellen wat Hij weet.

Waarom doet Hij dat dan niet?

Het is tijd om deze kwestie eerlijk onder de ogen te zien. Te lang al

hebben theologen eromheen gedraaid. Zij zijn met antwoorden gekomen die geen antwoorden zijn. Of zij negeren het onderwerp gewoon.

De veronderstelling dat God een en al goedheid is maar niet machtig genoeg om rampspoed te voorkomen, vormt slechts een van de verklaringen waarmee men gekomen is. Sommigen spreken dit tegen door te zeggen: „God is zeker almachtig, maar Hij is niet een en al goedheid.” Anderen doen de hele kwestie af als een „mysterie”, iets wat wij in dit leven niet kunnen begrijpen. Weer anderen proberen om de vraag heen te komen door het bestaan van kwaad te ontkennen. Als er geen kwaad is, zo redeneren zij, is er niets wat wij God kwalijk kunnen nemen.

Hoe dan ook, geen van hen heeft een goede verklaring voor het feit dat de God die zij zeggen te vereren, niet gezien kan worden!

Geen wonder dat atheïsme en agnosticisme hoogtij vieren. Geen wonder dat zelfs oprecht gelovige mensen twijfels hebben ten aanzien van de fundamentele vraag waarom God zich kennelijk afzijdig houdt terwijl de mensheid lijdt. Waarom laat God pijn en kwaad toe?

Kortgezegd, waarom verbergt God zich voor de mens?

Hoe alles is begonnen

Eigenlijk hoeven wij hierover niet te twifelen. Wij kunnen het immers weten.

De Bijbel maakt er geen geheim van dat God zich in bepaalde omstandigheden en situaties terugtrekt — zich verbergt, zo u wilt. „Voorwaar, Gij zijt een God, die Zich verborgen houdt”, heeft de profeet Jesaja uitgeroepen (Jes. 45:15).

Tijdens een zware fysieke beproeving heeft de aartsvader Job eens soortgelijke bewoordingen gebruikt toen hij erachter probeerde te komen waarom God zich voor hem verborgen hield (Job 13:24). „Waarom verbergt Gij uw aangezicht?” Deze vraag wordt opnieuw gesteld in Psalm 10:1: „Waarom, Here, staat Gij van verre, verbergt Gij U in tijden van nood?” Een andere psalm vraagt: „Hoelang nog, o Here? Zult Gij U voortdurend verbergen?” (Ps. 89:47; 13:2.)

Ja, hoelang nog en waarom? Talloze malen in de gekwelde loop van de menselijke geschiedenis hebben zulke vragen geklonken als reactie op rampen, calamiteiten, pijn en leed.

Er is een reden. Alles is begonnen met de eerste mensen — Adam en Eva. Nadat God hen had geschapen en in een prachtige hof had geplaatst, sprak de Schepper persoonlijk met hen. Hij was lijfelijk aanwezig en gaf hun instructies voor een gelukkig en geslaagd leven. Hij onderrichtte hen over een eeuwige wet.

Mensen werden niet gewoon geschapen en daarna aan hun lot overgelaten om er zelf achter te komen wat goed en wat kwaad is. In plaats daarvan gaf God hun persoonlijk alle kennis die zij nodig hadden voor een juiste levenswijze. Door Gods levenswijze te volgen ontstaat geluk, vrede, gezondheid, voorspoed en uiteindelijk het eeuwige leven.

Maar door Gods levenswijze te verwerpen, door te doen wat goed lijkt volgens het natuurlijke verstand, ontstaat ellende, ziekte, oorlog en al het andere kwaad. In een samenleving als de onze, waarin de menselijke rede verheerlijkt wordt, krijgen velen een schok als zij horen dat het natuurlijke denkproces op zichzelf geen betrouwbare leidraad is voor het onderscheiden van goed en kwaad. Niettemin herhaalt de Bijbel regelmatig: „Soms schijnt een weg iemand recht [voor het natuurlijk verstand lijkt zij logisch, gerechtvaardigd, eerlijk, verstandig — goed], maar het einde daarvan voert naar de dood” (Spr. 14:12).

Het is God die bepaalt wat goed en wat kwaad is. Het is waanzin om vertrouwen te stellen in de menselijke rede alleen.

Adam en Eva moesten kiezen tussen twee levenswijzen, die werden gesymboliseerd door twee bomen (Gen. 3). Zij vertrouwden op hun menselijk verstand. Zelfs als u weinig belangstelling voor godsdienst hebt, zult u dit vaak geciteerde verhaal waarschijnlijk goed genoeg kennen om te weten dat Adam en Eva de verkeerde boom kozen. Zij zondigden — overtraden Gods geestelijke wet — verwierpen Gods regering.

Er is echter een belangrijk punt dat de meeste mensen over het hoofd zien. Adam en Eva wisten onmiddellijk dat ze ongehoorzaam waren geweest. Schuldgevoel en schaamte welden in hen op. De volgende keer dat de Schepper persoonlijk met hen sprak, gebeurde het volgende: „Toen zij het geluid van de Here God hoorden, die in de hof wandelde in de avondkoelte, *verbergen* de mens en zijn vrouw zich

voor de Here God tussen het geboomte in de hof” (Gen. 3:8).

Wie verborg zich dus als eerste? Niet de Schepper God! Het waren de mensen die Hij had geschapen, die zich het eerst voor Hem verborgen. Zij waren het, die een afstand — een scheiding — wilden scheppen en bewaren tussen zichzelf en God. De boom waarvan Adam en Eva aten symboliseerde het verlangen van de mens om zelf te bepalen wat goed en kwaad was — door te redeneren, door ervaring, door experimenten. Noem het de proefondervindelijke weg. Noem het de harde leerschool of de weg van de eigenzin. Wat men het ook noemt, de mens heeft deze weg sindsdien gevolgd en het is deze manier van leven die alle leed, smart en ellende van deze wereld heeft veroorzaakt.

En God heeft het toegelaten! Hij heeft eigenlijk gezegd: „Goed, jullie willen niet luisteren naar wat ik zeg. Jullie willen dingen op jullie manier doen. Jullie willen je voor mij verbergen. Dan zal ik mij voor jullie verbergen. Ga je gang dan maar. Bouw je beschavingen, vorm je samenlevingen op jullie eigen manier. Ik zal mij voor 6000 jaar op de achtergrond terugtrekken en jullie de gelegenheid geven de zaken op jullie manier te doen. Maar ik waarschuw jullie, dat je de gevolgen ervan zult betreuen. Bij elke kreet van smart en pijn, bij elke traan en zielesmart, bij elke daad van hebzucht, wreedheid en onrechtvaardigheid die jullie en jullie nakomelingen elkaar aan zullen doen, zullen jullie de gevolgen van de door jullie gekozen richting betreuen. Jullie — de mensheid in het algemeen — zullen mij aanroepen, maar ik zal niet antwoorden totdat jullie geen uitweg meer weten en op het punt staan jezelf en alle leven op aarde te vernietigen. Dan zal ik ingrijpen en jullie tegen jezelf beschermen.”

Begint u het nu te begrijpen?

De mens werd van God afgesneden door zijn opstandigheid tegen Gods wetten, en God, op zijn beurt, heeft de mens in zijn algemeenheid zijn heilige Geest onthouden. God trok zijn hand terug en gaf de mens de vrijheid om in menselijke tranen en bloed, onuitwisbaar en voor altijd, de les te schrijven, dat universeel geluk, vrede en voorspoed onmogelijk zijn zonder Gods wetten te gehoorzamen. Die les wordt vandaag de dag nog steeds geschreven.

Het waren niet alleen Adam en Eva

die deze weg verkozen. Al hun volwassen nakomelingen hebben hetzelfde gedaan. De hele Bijbel is een verhaal van mensen — een paar enkelingen daargelaten — die Gods levenswijze verwerpen en daardoor lijden. Heeft u zich bij het lezen van de Bijbel ooit afgevraagd waarom dit boek zulke verschrikkelijke verhalen bevat? De reden is dat de beschreven gebeurtenissen onderdeel vormen van de les die door de menselijke ervaring wordt geschreven: de les dat overtreding van Gods geopenbaarde geestelijke wetten leed en ellende tot gevolg heeft.

Hoor wat God zegt tegen een mensheid die op weg is naar zelfvernietiging:

„Omdat gij weigerdet, toen ik riep, niemand acht gaf, toen ik mijn hand uitstrekte, gij al mijn raadgevingen in de wind sloegt, en mijn vermaning niet wildet, daarom zal ik ook lachen om uw verderf; ik zal spotten, wanneer uw verschrikking komen zal. Wanneer uw verschrikking zal komen als een storm en uw verderf zal aansnellen als een wervelwind, wanneer benauwdheid en angst over u zullen komen, dan zullen zij tot mij roepen, maar ik zal niet antwoorden, zij zullen mij zoeken, maar mij niet vinden. Omdat zij de kennis hebben gehaat en de vreze des Heren niet hebben verkozen, mijn raad niet hebben gewild, al mijn vermaningen hebben versmaad, zullen zij eten van de vrucht van hun wandel en verzadigd worden van hun raadslagen” (Spr. 1:24-31).

Waarom is er angst en leed op aarde? Waarom is er zoveel smart en pijn? De mensen hebben de vruchten van hun eigen levenswijze geplukt en blijven dit ook halsstarrig doen.

Weliswaar hebben de mensen hun eigen godsdiensten gevormd en verklaard God te zoeken, maar zij hebben Hem niet gevonden omdat zij maar al te vaak zijn zoals degenen over wie in de voorspelling van Hosea 5:6 wordt gesproken: „Hun kleinvee en hun runderen zullen zij brengen om de Here te zoeken, maar zij zullen Hem niet vinden: Hij onttrekt Zich aan hen!” Waarom? Luister naar de profeet Micha: „Dan zullen zij roepen tot de Here, maar Hij zal hun niet antwoorden, en Hij zal zijn aangezicht voor hen verbergen te dien tijde, omdat [en hier volgt de reden] zij slecht hebben gehandeld” (Micha 3:4).

„Wanneer gij uw handen uitbreidt,” zegt God, „verberg Ik mijn ogen voor

u; zelfs wanneer gij het gebed vermenigvuldigt, hoor Ik niet” (Jes. 1:15).

Jesaja formuleert het als volgt: „Zie, de hand des Heren is niet te kort om te verlossen, en zijn oor niet te onmachtig om te horen; maar uw ongerechtigheden zijn het, die scheiding brengen tussen u en uw God, en uw zonden doen zijn aangezicht voor u verborgen zijn, zodat Hij niet hoort” (Jes. 59: 1-2).

De zogenaamde „procestheologie” heeft het dus helemaal bij het verkeerde eind door te veronderstellen dat God minder dan almachtig is. God verbergt zijn aangezicht vanwege de zonden van de mens (zie ook Joh. 9:31; Deut. 31:17-18; 32:20).

Wanneer God opnieuw verschijnt

Het is belangrijk om te begrijpen dat

De mensen werden niet gewoon geschapen en daarna aan hun lot overgelaten om er zelf achter te komen wat goed en wat kwaad is.

terwijl God gedurende vrijwel de hele geschiedenis de mens zijn gang heeft laten gaan, Hij wel heeft ingegrepen wanneer dat nodig was voor zijn plan. Hij heeft zich direct met bepaalde mensen ingelaten en is zelfs aan sommigen verschenen of heeft met hen gesproken, waarbij Hij zo nodig zijn heilige Geest heeft geschonken. Maar voor de mensheid in het algemeen heeft Hij zich persoonlijk „verborgen” gehouden.

Aan hen, die oren hebben om te horen, wordt gezegd dat zij God moeten zoeken en moeten blijven zoeken totdat zij Hem vinden (Jes. 55:6-7; Jer. 29:13). Het is Gods wil dat mensen uit alle naties „God zouden zoeken, of zij Hem al tastende vinden mochten, hoewel Hij niet ver is van een ieder van ons” (Hand. 17:27). Hij kan worden gevonden. Maar men moet Hem gehoorzaam en oprecht aanroepen. Maar weinigen lijken dat echter te willen doen.

Zelfs voor hen die Hem zoeken en vinden wil God op dit moment onzichtbaar blijven.

De reden dat God heeft verkozen

vooral nog ook onzichtbaar te blijven voor hen die zijn levenswijze volgen, is dat Hij zo hun geloof en doorzettingsvermogen wil sterken. Wij zijn omgeven door de tastbare, materiële wereld, en het vraagt dan ook een speciale dagelijkse inspanning om de geestelijke waarden te zoeken en de geest op dat niveau te houden (Kol. 3:1-2). Toch moeten wij „niet zien op het zichtbare, maar op het onzichtbare; want het zichtbare is tijdelijk, maar het onzichtbare is eeuwig” (2 Kor. 4:18).

Het is gemakkelijk om te geloven wat zichtbaar is. Maar „geloof nu is . . . het bewijs der dingen, die men niet ziet” (Hebr. 11:1). Jezus heeft een speciale zegen uitgesproken voor hen die Hem trouw blijven zonder Hem ooit in dit leven te zien. Tot zijn discipel Thomas heeft Hij gezegd: „Omdat gij Mij gezien hebt, hebt gij geloofd? Zalig zij, die niet gezien hebben en toch geloven” (Joh. 20:29).

Toen Jezus echter op aarde was, geloofden zelfs maar weinigen van hen die Hem met eigen ogen konden zien. Dat zou ons toch iets moeten zeggen. Daar was Hij dan, afgedaald naar de aarde en het menselijk niveau. Hij kwam als sterfelijke mens van vlees en bloed — God in het vlees — die kon worden gezien, aangesproken en zelfs aangeraakt. En wat gebeurde er? Werd Hij met open armen ontvangen? Werd Hij verwelkomd en gerespecteerd? Nee, Hij werd „veracht en van mensen verlaten . . . ja, als iemand, voor wie men het gelaat verbergt” (Jes. 53:3).

Hoe oppervlakkig en lichtvaardig zijn de snerende opmerkingen van hen die roepen: „Waarom vertoont God zich niet?” Dat heeft Hij gedaan. Hij is op ons niveau verschenen, zogezegd uit het verborgene tevoorschijn gekomen. En wij hebben Hem vermoord, vastgespijkerd aan een paal.

En dat is nog niet het einde van het verhaal. Tot op de dag van vandaag verwerpt de samenleving als geheel, ondanks de in Gods naam gevormde kerken, God en de boodschap van de regering of het koninkrijk van God die Hij door zijn uitverkoren vertegenwoordigers heeft laten verkondigen. Doordat de mens de heerschappij en de wetten van God verwerpt, neemt het kwaad met duizelingwekkende snelheid toe en snelt de mens af op wat zijn zelfvernietiging zou zijn — ware het niet dat God opnieuw zal verschijnen.

Ditmaal zal dat met macht en majesteit zijn, en „elk oog zal Hem zien” (Openb. 1:7).

Maar — het is niet te geloven — miljoenen mensen zullen zich niet verheugen over zijn komst. „En alle stammen der aarde zullen over Hem weklagen” (hetzelfde vers).

In plaats van zijn bevrijding en regering te verwelkomen, zal de smartelijk bedrogen mensheid zich voor Hem trachten te verbergen. „En de koningen der aarde en de groten en de oversten over duizend en de rijken en de machtigen en iedere slaaf en vrije *verborgen* zich in de holen en de rotsen der bergen; en zij zeiden tot de bergen en tot de rotsen: Valt op ons en verbergt ons voor het aangezicht van Hem, die gezeten is op de troon...” (Openb. 6:15-16).

Sterker nog, de volken zullen zich verenigen om God te bestrijden bij zijn terugkeer (Openb. 16:14)! Maar Hij zal overwinnen en opnieuw zijn regering op aarde vestigen. Een ontzagwekkende les zal dan geschreven zijn. Zij die nog tussen de puinhopen van de menselijke beschaving in leven zijn zullen tenslotte tot werkelijk berouw en bekering komen. Gedwongen door de bewijzen van 6000 jaar leed en ellende zullen zij erkennen dat het nutteloos en verkeerd is geweest om gescheiden van God te leven.

De Schepper God zal zich dan niet langer meer op de achtergrond houden. Hij zal hier op deze planeet duidelijk zichtbaar zijn en onder de mensen wonen in een nieuwe wereldorde vol vrede en geluk (Ezech. 43:7). Over deze prachtige tijd zegt God: „En Ik zal mijn aangezicht niet meer voor hen verbergen” (Ezech. 39:29). □

Vooroordeel

(Vervolg van pagina 20)

De eerste vereiste voor een leerkracht die naar een school als deze komt, is toewijding. En ik geloof dat letterlijk alle leerkrachten deze school zeer toegewijd zijn. Er hebben zich inderdaad grote moeilijkheden voorgedaan, maar het onderwijzend personeel heeft het schoolbestuur en de gemachtigden van de All Children Together-beweging magnifiek gesteund.

V. Kunnen de leerlingen zelf het goed met elkaar vinden? Werkt het experiment in de praktijk ook goed op het rechtstreeks uit de leerlingen zelf voortkomend niveau?

A. Die vraag kan ik heel duidelijk bevestigend beantwoorden. Wij behandelten al onze kinderen op deze school als gewone kinderen. Ze zijn in geen enkel opzicht elitair, en er worden binnen de school geen pogingen ondernomen om leerkrachten, dan wel bestuurders, kinderen of ouders een elitaire muts op te zetten. Als ik hier ooit zou binnenkomen en zou constateren dat de kinderen allemaal met een stralenkrans om hun hoofd rondlopen, dan zou het me duidelijk worden dat we gefaald hadden.

V. Ik ben mij ervan bewust dat Lagan, of welk soortgelijk instituut ook, geen panacee is voor alle kwalen van Noord-Ierland. Maar gelooft u dat u een merkbare verandering teweeg zult brengen in de haatgevoelens die over zo'n lange tijdsperiode zijn opgefokt?

A. Wij geloven vast en zeker dat we op een positieve manier kunnen bijdragen

tot verbetering van de gevoelens, die de afgelopen 14 jaar zo venijnig zijn geworden dat er weerzinwekkende verliezen aan mensenlevens en aan menselijke waardigheid zijn opgetreden. Wij zijn ons ervan bewust dat hiervoor geen onmiddellijke oplossing bestaat. Maar wij geloven dat de bijdrage die de All Children Together-beweging met Lagan College heeft geleverd, een duidelijke invloed op het algemene onderwijsbeeld zal hebben.

Ons hele doel is geweest een positieve bijdrage te leveren, en wij hebben ons nooit laten verleiden tot vernietigende kritiek op een van de belangrijkste twee onderwijssystemen in het land, te weten het door de katholieken beheerste stelsel en het *in feite* toegepaste protestantse systeem. Wij zullen dat ook in de toekomst niet doen. Want dat is niet de manier waarop wij de zaken hier aanpakken. □

Als het loon van de zonde de dood is en allen gezondigd hebben...

ROMEINEN 6:23

ROMEINEN 3:23

Dan hebben alle mensen — met inbegrip van u — de doodstraf verdiend. De Bijbel openbaart ook dat het woord *dood* precies dat bedoelt: een totale beëindiging van leven, niet een eeuwig bestaan in de hemel of de hel of het vagevuur. De belangrijkste vraag van uw leven is hoe u van deze doodstraf kan worden gered of behouden! Wat is behoud? Een plaats? Een toestand? Een beloning? Wanneer bent u behouden? Ons gratis boekje *Wat bedoelt u met behouden worden?* maakt de waarheid duidelijk.

Familiebanden

(Vervolg van pagina 11)

In andere landen en in bepaalde etnische groepen wordt het echter van wezenlijk belang geacht dat alle leden van het gezin samen aan tafel zitten voor de maaltijd. Daar betekent een maaltijd veel meer dan alleen voedsel en voedingsstoffen voor het lichaam. Het is een tijd voor samenzijn, kameraadschap, gesprekken en plezier.

Gaat het er bij u thuis zo aan toe? Zijn alle leden van het gezin bij elkaar voor de maaltijd — in ieder geval voor het avondeten? Dit lijkt zo iets eenvoudigs, maar het is van groot belang. Waarom zou u de gelegenheid voorbij laten gaan om met uw hele gezin — uw naasten — bij elkaar te zijn in een atmosfeer van liefde en vriendschap?

Het delen van voedsel heeft ook altijd de betekenis van het delen van liefde gehad. Het samen delen van voedsel is een goede manier om de banden tussen mensen te versterken.

En onthoud dat het belangrijk is om de gesprekken aan tafel plezierig te houden — geen ruzies, bekvechterijen, onprettige onderwerpen of controversiële zaken. De maaltijd moet een plezierige ervaring vol goede wil zijn. Hierdoor wordt de gezinsband sterker en de liefde groter.

Doorgeven van tradities

Sommige sterke familietradities worden van generatie op generatie doorgegeven als cultureel erfgoed van land of afkomst. Zulke gewoonten zijn vaak gebaseerd op culturele voorkeuren voor eten, kleding, dans of zelfs beroep.

Ja, zelfs een vak of beroep kan worden doorgegeven. Sinds mensenheugenis leren kinderen het vak van hun vaders, die het weer van hun vaders hebben geleerd.

Omdat in veel moderne samenlevingen dit gebruik volledig is opgegeven, beginnen beroepen die eeuwenlang zijn uitgeoefend nu uit te sterven.

Zelfs als iemand niet in zijn vaders voetsporen wil treden, kan een geleerd vak of een beroep iets zijn om op terug te vallen.

Het is verbazingwekkend hoe weinig jongens helemaal geen huishoudelijke karweitjes doen, zoals dingen schilderen of repareren, de auto afstellen of olie ververset. En maar weinig meisjes kunnen nog naaien, breien of zelfs maar koken.

FOTO HAL FINCH — PT

Een familietraditie die doorgegeven kan worden is bijvoorbeeld een vak of beroep. Sinds mensenheugenis leren kinderen het vak van hun vaders, die het weer van hun vaders hebben geleerd.

U ziet dat men om zulke dingen te leren tijd moet doorbrengen met ouders of grootouders.

Aangezien de meesten van ons niet op een boerderij wonen, weten we niet hoe we groenten en fruit kunnen planten, kweken, oogsten en inmaken, wekken of invriezen. Zelfs als zij al een groententuintje wilden hebben, zouden veel gezinnen niet weten hoe ze dat moesten verzorgen. Toch weten veel ouders van middelbare leeftijd nog hoe ze een tuin moeten bijhouden — en bijna elke grootvader heeft een moestuin gehad; vaak zijn zij zelfs op een boerderij of op het platteland opgegroeid. Waarom worden zulke leuke en nuttige bezigheden niet overgedragen?

Als u geen vaardigheden hebt opgedaan die de moeite van het doorgeven waard zijn, waarom neemt u er dan niet wat tijd voor om terug te gaan en ze van uw vader of moeder te leren, zodat u ze op uw beurt op uw kinderen kunt overdragen?

Opbouwen van nieuwe tradities

Misschien maakt u deel uit van een gezin dat nog niet zo'n uitgebreide familietraditie kent. Misschien kent u

uw voorouders niet of beheerst u de vaardigheden van uw ouders niet.

Dat zou u er niet van mogen weerhouden om nu familiebanden te gaan opbouwen. Misschien hebt u er nog niet bij stilgestaan, maar u kunt eigenlijk maar twee wegen volgen. Of u bouwt zinvolle en blijvende tradities in uw familie op of u laat de tradities vervagen, waardoor de leden van gezin en familie steeds verder van elkaar af komen te staan.

Waarom neemt u er vanavond niet de tijd voor om te bespreken welke soort relaties het beste voor uw familie zijn? Haal het oude fotoalbum erbij. Haal herinneringen aan opa en oma op — wellicht zelfs aan uw overgrootouders. Misschien komt er een verloren geraakt stukje familieverleden naar boven waarvan uw kinderen nog nooit hebben gehoord.

Bespreek daarna welke nieuwe gewoonten u in uw gezin wilt invoeren. Sommige nuttige gezinservaringen kunnen worden opgedaan tijdens de vakantie. Misschien beleeft uw gezin plezier aan een bezoek aan een landschapspark, een kampeertocht, vissen of andere activiteiten buitenshuis.

Een van de beste manieren om de vakantie door te brengen, is het houden van een familiebijeenkomst zoals we al eerder hebben genoemd.

Het maakt dus niet uit of u speciale vakantie-uitstapjes of een kampeertocht wilt maken, of u een familiemaaltijd wilt organiseren, of dat u alleen een rustige middag in uw eigen tuin wilt doorbrengen, maar beraad u hoe u uw gezinsband kunt versterken. U zult er geen spijt van hebben. Niet alleen zal uw gezin nu een hechte eenheid gaan vormen, maar later zullen uw kleinkinderen u dankbaar zijn voor het scheppen van familiebanden die kunnen worden doorgegeven aan hun kinderen en aan generaties die nog moeten komen.

Onze volgende aflevering, *Hoe krijgt u gezonde kinderen?*, zal een belangrijke kwestie behandelen waar veel ouders totaal geen aandacht aan besteden. □

BRIEVEN VAN ONZE LEZERS

Nederland en de zee

In het januarinumnummer van uw tijdschrift verscheen een zeer interessant artikel onder de titel „Waarom de Nederlanders de zee terugslaan”. Vanzelfsprekend zijn wij u zeer erkentelijk dat u zoveel aandacht hebt geschonken aan dit typisch Nederlandse aspect van ons gevecht tegen de zee en wij vinden dat uw artikel goed is geschreven.

Wij vinden echter dat er iets ontbreekt, aangezien nergens „Rijkswaterstaat” wordt genoemd.

Wij vragen ons af wat er kan worden gedaan om onze naam op te nemen, daar Rijkswaterstaat immers het verantwoordelijke lichaam is voor de uitvoering van de betrokken hydraulische projecten.

Reginald de Vlugt
Hoofd Public Relations
Den Haag

• *Het spijt ons bijzonder dat uw naam niet in genoemd artikel werd vermeld. Wij zullen ervoor zorgdragen dat dit in eventuele toekomstige artikelen aangaande hetzelfde onderwerp wel het geval zal zijn.*

Nieuwe lezers

Een paar weken geleden had ik een telefoongesprek met een potentiële klant, die mij vertelde dat ik precies in zijn studietijd belde. Ik verontschuldigde mij en wilde juist ophangen toen hij mij vertelde dat hij uw bijbelstudie cursus ontvangt en hoewel hij pas met zijn 2e les bezig was, kon hij nauwelijks wachten om weer verder te gaan. Dit was zozeer het geval dat hij mij ervan wist te overtuigen dat ook ik de bijbelstudie cursus van Ambassador College moest aanvragen. Bovendien heb ik al drie mensen met [De ECHTE WAARHEID] kennis laten maken en evenals ikzelf

kunnen zij haast niet op de komst van het volgende nummer wachten. Ik kijk altijd uit naar de post in de hoop dat het volgende nummer van [De ECHTE WAARHEID] erbij zal zijn.

Ray Jackson
Toronto, Ontario, Canada

Onlangs gaf een vriend van mij, die christen is, mij een exemplaar van uw tijdschrift [De ECHTE WAARHEID] waarvan hij dacht dat het mijn leesplezier tegemoet zou komen.

Hoewel ik altijd ben geneigd tijdschriften die „de echte waarheid” beweren te spreken, te vermijden, stemde ik er in toe op zijn minst de literatuur door te bladeren om voor mijzelf de inhoud ervan te beoordelen. Tot mijn verrassing voelde ik me aange trokken tot de vele stimulerende, diepgaande en verhelderende artikelen in uw tijdschrift.

Nu ik de waarheid over [De ECHTE WAARHEID] heb aanvaard, vraag ik beleefd op uw abonneelijst te worden opgenomen voor de verdere nummers van uw bemoedigende tijdschrift.

Lai Lee Kwang
Singapore

Liefde, huwelijk en sex

Van bijzonder belang is een artikel dat door Ronald D. Kelly werd geschreven in het nummer van januari 1984, met de titel „Liefde, huwelijk en sex!” Ik moet zeggen dat dit artikel het beste is dat door het tijdschrift [De ECHTE WAARHEID] is gepubliceerd. Natuurlijk beoordeel ik het als „het beste” op grond van wat mijn behoeften waren, terwijl iemand anders een ander deel van uw werk ongetwijfeld als het beste beschouwt. Maar het artikel trof me zo en beantwoordde zo veel vragen die ik met betrekking tot sex en het huwelijk had, dat ik mijn

waardering voor u tot uitdrukking moest brengen.

Nu ik het belang van liefde, huwelijk en sex inzake, geloof ik dat een gezonde seksuele relatie in het huwelijk God behaagt. (Sinds vier jaar ben ik getrouwd en gelukkig.) Ik ben blij dat ik het verschil tussen liefhebben en het hebben van sex begrijp en ken, en ik ben blij dat u mij Gods definitie van liefde, huwelijk en sex duidelijk hebt gemaakt.

Timothy J. Durden
United States Navy

In het bijzonder waardeer ik het voortreffelijke artikel met de titel „Liefde, huwelijk en sex!” in het nummer van januari 1984. Echtscheiding is bezig voor de hedendaagse samenleving een nachtmerrie te worden. De door u gepubliceerde statistieken onthullen een alarmerend aantal echtscheidingen in de ontwikkelde wereld, in het bijzonder in de Verenigde Staten en de Sovjet-Unie. De mogelijke uitvinding van doeltreffende „morele wapens” om de kwalen van onze samenleving tegen te gaan blijft een niet gerealiseerde maar fundamentele taak.

Mathias Tezock
University of London,
Engeland

Milieuverontreiniging

Als slachtoffer van ernstige chemische overgevoeligheid vond ik uw artikel over milieuverontreiniging [zie De ECHTE WAARHEID, februari 1984] zowel actueel als relevant.

Dank u voor het stimuleren van het publieke bewustzijn inzake de prijs van de vooruitgang: verwoestende ziekte, schade aan het milieu, verontreiniging van voedsel, lucht, water en land.

U hebt gelijk: verder uitstel en het is wellicht te laat.

Muriel Hall
Port Carling,
Ontario, Canada

Kindermishandeling

Als slachtoffer van zowel kinderverwaarlozing als -mishandeling heb ik uw twee artikelen [in De ECHTE WAARHEID van maart 1984] met grote belangstelling gelezen. Mijn ouders hebben systematisch tegen de wereld, tegen zichzelf en tegen mij gelogen — door mij te vertellen dat wat zij deden liefde was. Bijgevolg ben ik in ernstige mate gedesorienteerd opgegroeid wat betreft de aard van de werkelijkheid, wat mijn andere problemen enorm heeft gecompliceerd en langer heeft doen duren. Nu, na jaren van psychoanalyse, ben ik me ervan bewust dat ik nog steeds niet in staat ben om normaal met mensen contact aan te gaan. Onlangs heb ik mij tot God gewend voor de oplossing van mijn problemen.

A. Martin
(adres bij ons bekend)

Zojuist heb ik het artikel „Ik was het slachtoffer van kinderverwaarlozing” gelezen [zie De ECHTE WAARHEID, maart 1984]. Ik werk in een tehuis voor jongens en begrijp heel goed waar deze man doorheen is gegaan en dat is een van de redenen dat ik anderen op de eerste plaats stel en mijzelf op de laatste. Ik zou willen dat uw tijdschrift meer artikelen had zoals dit, omdat door persoonlijke ervaringen een groter begrip wordt verkregen. Het artikel over kindermishandeling vond ik ook erg goed.

Dale Swire
Sweet Valley, Pennsylvania,
V.S.

Het nieuwe China

Ik betwijfel het optimistische beeld van de nieuwe Chinese ruimdenkendheid en flexibiliteit dat de heer Hogberg geeft („Het nieuwe China zoekt toenadering”, april 1984). De enige reden waarom

de Chinezen enige economische flexibiliteit aan de dag leggen is omdat hun economie in grote moeilijkheden verkeert en zij zullen zeker alles wat Amerika hun kan geven zoeken en naar zich toehalen. Maar hun fundamentele marxistische positie is onveranderd, en dit is maar al te duidelijk op zowel het politieke als het religieuze vlak.

Het officiële beleid van de Chinese communistische partij is de godsdienst uit te schakelen onder het mom van het geloof te beschermen. De boeddhisten in Tibet, vroeger een onafhankelijk land dat in 1950 door de Chinezen werd bezet, weten hier alles van. Onlangs werd in Tibet een nieuw tijdperk van liberalisatie beloofd, maar dat duurde net lang genoeg dat de Chinezen konden vaststellen wie de gelovigen en de critici van hun bewind zijn.

Paul Ingram

**Secretaris van de
Scientific Buddhist Association
Londen, Engeland**

Met grote belangstelling heb ik uw artikel „Het nieuwe China zoekt toenadering” in

uw uitgave van april gelezen. Hoewel ik het met het meeste dat erin wordt gezegd wel eens ben, kan ik niet begrijpen waarom de moorden die in China op grote schaal hebben plaatsgevonden niet worden genoemd. Uw tijdschrift had hiervoor moeten uitkomen en het moeten veroordelen, of op zijn minst de prijs moeten noemen die door het Chinese volk voor zijn „overwinning” is betaald.

Hier zijn de feiten (volgens het *Guinness Book of Records*): tussen 1949 en 1965 werden er in de revolutie van Mao Tse-toeng 26.300.000 Chinezen gedood. (Dit zijn tussen haakjes getallen die door de Russen zijn bekendgemaakt.) Als wij alleen de Russische getallen in aanmerking nemen, is dit een hoge prijs die in uw artikel niet over het hoofd had mogen worden gezien. Het is hoog tijd dat uw tijdschrift het opneemt voor die miljoenen mensen die in de naam van „voortgang en vrede” zijn gedood.

**B.A. Fischbach
Port Moody,**

British Columbia, Canada

• *De voornaamste doelstelling van het artikel „Het nieuwe China zoekt toenadering” is de lezers van De Echte Waarheid een helder beeld te geven van de richting waarin de Volksrepubliek China zich in sociaal en economisch opzicht ontwikkelt. De redactie wilde niet in China's woelige verleden gaan graven. Alle landen hebben een lijk in de kast. Alle mensen en volken „hebben gezondigd en derven de heerlijkheid Gods”.*

Onbekende soldaat

„Groet aan de onbekende soldaat” [zie *Die Echte Waarheid*, april 1984] was het meest fascinerende artikel dat ik ooit heb gelezen. Na het lezen van de waarheid over de opstandingen van „de rechtvaardigen en de onrechtvaardigen” en over Gods eeuwige plan voor deze wereld, was ik eenvoudig verbaasd over de ontzagwekkende kracht en de barmhartige liefde van de Almachtige God. Alles wat ik hoeft te doen om dit te bewijzen is mijn bijbel te openen en voor mezelf de waarheid te lezen. Hoeden af

voor Malcolm Tofts en zijn door God geïnspireerde artikel!

**Brad Hall
Youngstown, Ohio, V.S.**

Waardering

Dank U voor de trouwe, gratis toezending van *De Echte Waarheid*. Het is een voornaam, keurig gebrachte uitgave vol met waardevolle artikelen over zeer actuele onderwerpen.

Of de lezers gelovig zijn of niet, zeker is, dat de aangeboden stof, veel materiaal aandraagt om serieus over na te denken in deze baaiert van afbraak en degeneratie.

In de met porno overspoelde media zoals boeken, films, televisie etc. is *De Echte Waarheid* een oase van een geestelijk hygiënische denktrant, die mij zeer aanspreekt. De zaadjes die u met deze gigantische editie verspreidt, zullen zeker in veel mensenharten wortelschieten en vruchtdragen en zo bijdragen tot een betere samenleving. Ik wens u een toenemend succes toe.

R. Davits, Budel

PERSOONLIJK

(Vervolg van pagina 1)

oorzaak van armoede, van leed, van verdriet, en ook van de dood.

Indien alle mensen hun leven onder de regering van God zouden stellen en Gods wetten zouden leven zouden zij allen spoedig welvarend zijn.

Deze wereld overtreedt echter de wetten van God. In de officieel christelijke wereld zijn de mensen grootgebracht in het geloof dat „de wet is afgeschafft” — dat wij tegenwoordig de wet niet mogen gehoorzamen, want als wij dat wel doen, komen wij onder een vloek. Is het dan een wonder dat wij in deze wereld ongelijkheid, leed en armoede hebben? Als deze wereld zich maar tot de Almachtige God en tot Gods wegen wilde keren, en volgens Gods wegen wilde leven. U zou eenvoudig sprakeloos zijn bij het gevolg daarvan.

Jezus stelde de zaak in zijn juiste perspectief toen Hij ons gebod eerst het koninkrijk van God te zoeken. Dat wil zeggen, ons leven aan de regering van God (het koninkrijk van God is de

regering van God) te onderwerpen, Gods geboden te gehoorzamen, het leven te leiden dat God in zijn Woord aangeeft, werkelijk te zoeken naar God en zijn wegen, in plaats van ons hele hart en verstand te richten op geld. Jezus Christus beloofde dat wanneer wij dat eerst doen, wij vervolgens materiële welvaart zullen ontvangen.

Eerst moet u echter de geestelijke rijkdommen ontdekken, omdat deze meer waarde hebben. □

Europa

(Vervolg van pagina 6)

van christelijk Europa dient te krijgen, en niet alleen maar als een pijnlijke diplomatieke kwestie moet worden behandeld. Hij blijft wijzen op de gemeenschappelijke christelijke wortels, en vult die visie nog aan met zijn droom van een verzoening tussen de Westerse christenheid en de Oost-Orthodoxe kerken.”

De activiteiten van het Vaticaan voor de bevordering van de Europese eenheid dienen niet over het hoofd te worden gezien.

Blijf *De Echte Waarheid* lezen en ontdek waarheen de drang naar Europese eenheid zal leiden — en hoe die ontwikkeling zowel het lot van het Britse als van het Amerikaanse volk diepgaand zal beïnvloeden. □

Ierland

(Vervolg van pagina 18)

vergeten. Zij dromen van de tijd waarin er eenheid en vrede in hun land zal zijn — waarin zij in veiligheid en geluk kunnen leven. De profeet Jesaja heeft gezegd dat die droom zal uitkomen wanneer de Messias Koning is:

„Zie, een koning zal regeren in gerechtigheid... dan woont het recht in de woestijn en de gerechtigheid verblijft in de gaarde. En de vrucht der gerechtigheid zal vrede zijn, de uitwerking der gerechtigheid rust en veiligheid tot in eeuwigheid. En mijn volk zal in een verblijf des vredes wonen, in veilige woningen, in oorden van ongestoorde rust” (Jes. 32:1, 16-18).

Dat zal werkelijk de dag zijn waarop „Ierse ogen lachen... Ierse harten gelukkig zijn”. □

T. Smith

Succes: toeval of prestatie?

U hebt wellicht gehoord van mensen die een fortuin erfdien, of die beroemd werden omdat zij zich toevallig op de juiste tijd op de juiste plaats bevonden. Maar is succes louter een kwestie van geluk? Voor de meeste mensen is slagen een

kwestie van een doel hebben, van doorzetten en hard werken. Hoe staat het met u?

Beschouwt u uzelf als een succes? Velen jagen dat ongrijpbare dat succes heet na, weinigen schijnen het te vinden. Wat is werkelijk succes nu precies? Hoe is het te bereiken? Wij stellen een gratis boekje ter beschikking waarin *waar* succes wordt omschreven. Het is informatie die u van pas komt! Want succes is geen toeval. Vraag vandaag nog uw exemplaar van *De zeven regels voor succes* aan.

Vermeld a.u.b. bij al uw aanvragen het nummer van uw adresstrookje.

De
ZEVEN REGELS
voor SUCCES